

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

10/ 2017 / ročník XXVII / 25 Kč

Jana Sieberová

Potřebujeme dostatek svobody, pokory a řád

14 DCŽM Vesmír slaví 25 let trvání

24 Měla jsem v životě štěstí

11 Zázrak na samé hranici s Polskem

26 Celostátní setkání mládeže Olomouc

**Biskupství královéhradecké
spolu se Suverénním řádem Maltézských rytířů**

Koncert pro dobrou věc 2017

Benefice na podporu hospicového hnutí a aktivit mládeže

Účinkují:

Trio Agostini-McGuire

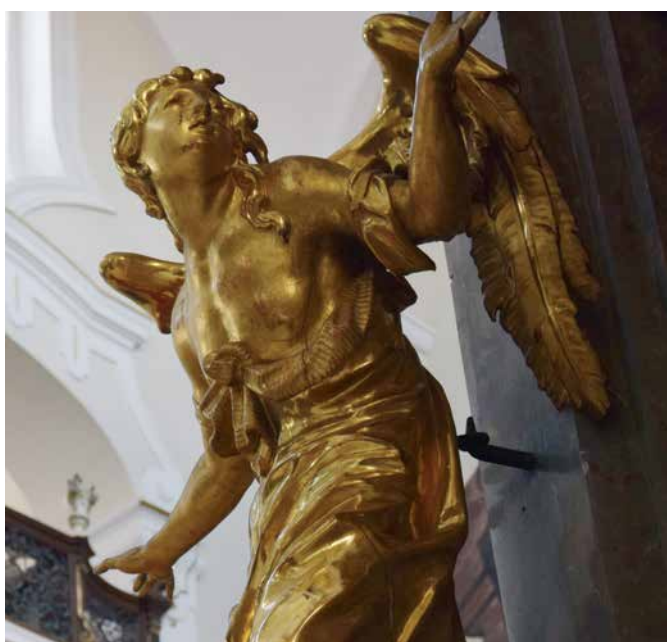
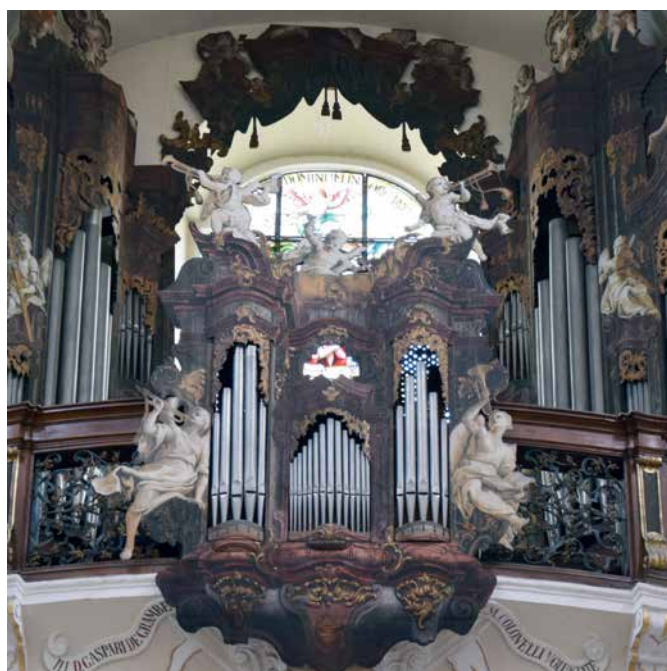
Angelo Agostini
(Itálie), lesní roh

Fabio Agostini
(Itálie), varhany

Jeffrey A. McGuire
(USA), lesní roh

Na programu

A. Vivaldi, G. Frescobaldi,
A. Corelli, J. Pachelbel

sobota

14. října 2017

19 hodin

Kostel Nanebevzetí
Panny Marie
v Hradci Králové

vstupné dobrovolné

Sponzoři koncertu: Hotel Dolce Vita Suites Praga,
Kinský dal Borgo, a. s., Sýry – Chuť Itálie, Mauro Pizza Club

kontakt: srsen@bihk.cz, mobil: 733 616 459

Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Bylo to naprosté bláznovství
Jana Sieberová
- 11 **výročí**
Zázrak na samé hranici
s Polskem
- 14 **výročí**
Život v křesťanském Vesmíru
trvá už 25 let!
- 16 Domáci hospic Duha
...a Vesmír
- 17 rozhovor
s P. Pavlem Rouskem
- 20 Teď je čas jít, Pane, za Tebou
- 21 Návrat života ...
- 22 Místo, kde poznáte,
že normální je věřit
- 24 **historie**
Měla jsem v životě štěstí
- 26 **celostátní setkání mládeže**
Pod pokličkou CSM Olomouc
- 29 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 32 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Garamon s. r. o.
Hradec Králové.

Cena: 25 Kč.
Roční předplatné: 275 Kč. Bank.
spojení: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú.
1016004393/5500, var. symbol
551, spec. symbolem je evidenční
číslo čtenáře (viz adresní štítek).

K Kněžské svěcení, katedrála Svatého Ducha, květen 2017

Novokněžský rok

Zanedlouho proběhne v naší katedrále již druhé kněžské svěcení v tomto roce. První se konalo 13. května. Měsíce roku 2017 tak jsou a ještě budou v naší diecézi „novokněžsky požehnané“. Osm mladých mužů se vydává na cestu kněžského života a služby. Někdo přirovnal svěcení na dnešní dobu relativně velkého počtu bohoslovců k vylití Ducha svatého. Bezesporu to tak je. V každé ve víře prožité svátosti se vylévá Duch svatý, to je přesvědčení i zkušenost církve. Někteří z nás mohli být tomu dění ještě blíž. Ať už jsme to byli my faráři domovských farností svěcenců nebo jejich rodiče, ostatní příbuzní a přátelé či farníci. Byly to pro nás velmi silné okamžiky, nejen v katedrále při udílení svátosti svěcení, ale také při primiciích nebo při sledování jejich prvních kněžských kroků. Člověk je velmi vděčný za to všechno. Zažít s blízkými Boží působení, zažít skutečné duchovní události představuje velký dar a zkušenost nezbytnou pro život víry. Mnoha srdcí se v těch dnech dotýkala Boží milost. Ano, Boží jednání má mnohdy charakter „události“, „vylití“. Tehdy dobře chápeme, že se něco velkého odehrává, že se něco velkého děje. Vnímám jsem velmi silně, jak naše dvě chrudimské primice před zářícím milostným obrazem Salvátora nám přinesly něco ze zkušenosti hory Tábor. Říkali jsme si v duchu: „Je dobře, že jsme tady, že jsme u toho!“

Pro svůj život víry potřebujeme takové silné zkušenosti, ale musíme také obstát ve všední každodennosti. Ta po všech těch krásných slavnostech se už týká našich novokněží i každého z nás. Prožívání všedního dne má nemenší význam, protože teprve v něm se potvrzuje, dovršuje a prohlubuje to, co bylo Bohem slavnostně darováno. Ano, Boží věci se někdy zářivě dějí, ale po většinu našich dnů přicházejí jako tichý monotónní proces. Člověk, křesťan i kněz se tak postupně víc a víc stává tím, čím už je. Boží milost prosakuje do jeho srdce skrze každodenní věrnost a boj o lidskost a Boží blízkost. Už tu nejsou oslavující zástupy, upřímná přání a projevy náklonnosti. Je tu mnohdy náročná realita. Právě v ní teprve rosteme, „až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ (Ef 4,13) Přeji našim novokněžím i nám všem, abychom v Duchu svatém dozrávali ve dnech slavných i všedních.

Jiří Heblt, vikář chrudimského vikariátu)

Bylo to naprosté bláznovství

Když ji biskup Jan Baxant v dospělém věku křtil, přidal ji nečekaně i jméno Jany z Arku s tím, že se jí v jejím poslání právě taková patronka bude hodit. A nemýlil se! Před osmi lety založila do té doby řadová zdravotní sestra **Jana Sieberová** institut domácí hospicové péče s názvem Domácí hospic Duha. Za osm let si prošla nadšením, zoufalstvím, nadějí, zklamáním i vítězstvím. Ti, kteří její snaze na počátku nevěřili a házeli jí klacky pod nohy, včetně institucí, od kterých by se to nečekalo, ti všichni museli kapitulovat! Boží dílo, se totiž zastavit nedá...

” Vzpomenete si ještě na úplně první impuls a podnět k založení domácí hospicové péče?

Někdy v roce 1985 si jedna má pacientka s pokročilou rakovinou přála jít domů. Opakovaně mi prosbu říkala při nočních službách. Po celou dobu její nemoci jí nebyla pravdivě sdělena diagnóza a při každodenní vizitě ji lékař ujišťoval, že se vyléčí. Zdravotní stav se prudce zhoršoval. Napsala roztržsenou rukou lékařům pár řádků, protože už nemohla mluvit: „*Prosím, pusťte mne domů.*“ Lékař se od ní otočil a řekl: „*Doufám, že už to brzo skončí.*“ Umírala opuštěná, na jednotce intenzivní péče, za plentou, ve velkém neklidu. Nikdy na tento obraz utrpení nezapomenu. Je to jedna z mých nejbolestivějších vzpomínek. Bylo mi 20 let a kladla jsem si otázky, jak je možné, že se umírajícím lidem běžně lže. Že nikoho nezajímají jejich pocity, bolesti, smutek. Či to byla chyba? Nemocnice? Vlady? Společnosti? Kdo byl za utrpení lidí zodpovědný? Chtěla jsem všechny překážky odstranit nebo prostě z tohoto prostředí utéct. Zároveň jsem rozpoznávala, že utrpení umírajících lidí mi není lhostejné.

” Měla jste z rodiny zkušenost s doprovázením?

V mých šestadvaceti letech umírala má babička s nádorem tlustého střeva. Byla

jsem s ní ve chvíli sdělení diagnózy, při operaci, v pooperační péči. V době rekonvalescence jsem si ji vzala domů. Věděla jsem, že si přeje vrátit se do svého rodiště. Odešla v lásce svých blízkých a zesnula v náručí své nejmladší dcery za devět měsíců od zjištění diagnózy.

” Vždy jsem rostla díky svým potížím a výzvám, které se přede mne postavily. A teprve z toho, co mi nevyšlo, jsem se doopravdy něco naučila...

Rodina se v tomto období silně semkla, pomáhala si vzájemně a také se s babičkou dokázala rozloučit. Rakev s jejím tělem byla vystavená doma celý den, přicházeli přátelé, sousedi. Z domu vycházel smuteční průvod, byla uložena do rodinného hrobu. Rozloučení pokračovalo doma, kde vyhrávala kapela a vzpomínalo se na dobré i zlé časy. V tom smutku a loučení bylo i kus štěstí.

” Sv. Terezie z Avily napsala knihu O zakládání. Týká se zakládání nových klášterů karmelitek. Co by v podobné

knize nemělo chybět o zakládání domácí hospicové péče?

Ujasnit si cíle. Pochopit a popsat naše povolání. Učit se ho dobře žít. Vrůst do něho. Nejde jen o založení hospice, ale o poctivou službu, o naslouchání životním příběhům našich pacientů, o vnitřní práci, která se nevejde do žádné kolonky zdravotní pojišťovny a sociální péče. Musíme se ale také učit žít realitu každodennosti mezi sebou. Bude trvat ještě mnoho let, než dokážeme dobře představit toto naše povolání ve společnosti, která je nastavená na výkon a honosí se kritériem úspěchu. Žijeme v době, která má problém integrovat domácí hospice do systému zdravotních a sociálních služeb. Hospicové sdružení Duha prožila své počety, zrod hospice a růst. Prožila a prožívá ohromnou radost z hospicové služby, ale také zažívá své krize a pády. V těchto obtížích se ale zrodil týmový duch, rozpoznávají se dary jednotlivých zaměstnanců, kteří přebírají stále více kompetencí. Zakladatel musí nastavit strukturu a zajistit chod organizace, ale především v určitém období se musí stáhnout do pozadí. Musí dát prostor zaměstnancům rozvíjet dary přirozené a duchovní. Dalším úkolem je dosáhnout skrze poctivou službu pochopení v církvi, Charitě, kraji, městech, obcích, nemocnicích a sociálních službách. Ale k tomu potřebujeme dostatek

(Knižní tipy

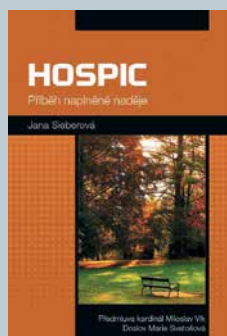
Nakladatelství Triton

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
tel. 226 220 025, info@triton-books.cz
www.tridistri.cz

Jana Sieberová

Hospic

Příběh naplněné naděje

Silný a inspirující příběh zdravotní sestry, která se vzdala kariéry na špičkovém klinickém pracovišti a bez koruny v kapse se pustila do budování mobilního hospice. Osobní svědectví se prolíná s dramatickými osudy pacientů a jejich rodin i historií budování Domácího hospice Duha v Hořicích.

Kniha vypráví o smrti a zázracích. Zázraky se dějí nejen v Duze samotné, ale především v duších jednotlivých protagonistů – umírajících pacientů i těch, kdo je v závěru jejich pozemské pouti odborně a s velkou láskou doprovázejí.

Kniha může čtenáře inspirovat a také zbavit zbytečného strachu ze smrti, protože nejvíc se obvykle bojíme toho, o čem nic nevíme.

K vydání knihu doporučili kardinál Miloslav Vlk (autor předmluvy) a MUDr. Marie Svatošová, zakladatelka hospicového hnutí v ČR, která napsala doslov.

Vydalo nakladatelství Triton, 2016, 122 stran, brožovaná, 116 Kč

svobody, pokory a řád, jak říkával kněz Ladislav Kubíček, který byl jedním z duchovních otců hospicového hnutí.

„V čem vidíte jednoznačnou výhodu oproti kamenným hospicům?“

Mnoho let jsem měla na nástěnce větu zakladatelky hospiců v ČR MUDr. Marie Svatošové z roku 2008: „*Jsme někde v půlce cesty.*“ V ČR máme patnáct lůžkových hospiců a je třeba je doplnit hustou sítí domácích hospiců. Je to jako být bez jedné pľuky plic, jedna bez druhé totiž nedýchá. A v této době se rodila právě Duha. Nemůžeme tedy hovořit o výhodě domácích hospiců, ale o nutnosti spolupráce s hospici lůžkovými. Jistě si většina pacientů přeje zemřít doma, ale někdy nejsou podmínky domácí péče vhodné, např.: nemocný nemá rodinu nebo je rodina péčí dlouhodobě vyčerpaná. K tomu je třeba navázat dobrou spoluprací s nemocnicemi všech typů, praktickými lékaři, sociálními službami. A to je rozhodně běh na dlouhou trať.

„Jak je na tom s podobnou péčí svět?“

V roce 1966 založila Cicely Saundersová v Londýně první hospic, jehož patronem se stal svatý Kryštof. Tento hospic se stal motivací rozvoje hospicové péče i pro další země západní Evropy. Ovšem v sousedním Polsku už v roce 1976 vznikla ve farnosti Archa Páně v krakovské čtvrti Bieńczyce Nowa Huta první skupina dobrovolnických pečovatelských umírajících. V roce 1981 byl založen první krakovský hospic. Myšlenka záhy zaujala další osoby, vznikaly další hospice v Gdaňsku, v Poznani, ve Varšavě. Dnes v Polsku existuje více než 700 středisek paliativní a hospicové péče. Praxe se poměrně rychle ujala právních úprav a v roce 1991 polský parlament schválil zákon o zdravotnických zařízeních, který obsahoval právní regulace paliativní hospicové péče. Téhož roku byla vydána Charta hospice se základními směrnice-mi hnutí. Právní úpravy otevřely cestu k rozvoji odborného vzdělávání. Zdrojem financování paliativní péče v Polsku je model všeobecného pojištění, který spočívá v odvodech příspěvků ze mzdy.

Další financování reguluje Nařízení ministra zdravotnictví z roku 2013 ve věci hrazených výkonů v oblasti paliativní a hospicové péče, zahrnuje výčet výkonů a vymezujeme podmínky péče.

„Kde jste brala inspiraci? Šlo také o pokus – omyl?“

Inspiraci jsem čerpala od MUDr. Marie Svatošové, mé milované kmotry a dalších desítek lidí z hospicového hnutí. Věděla jsem, že někdy opustím oddělení anestezie, resuscitace a intenzivní péče, kde jsem pracovala tolik let. Brala jsem si dovolenou a odjížděla na stáž do lůžkových hospiců. A od první stáže jsem se do hospiců vracela. Bylo to naprosté bláznovství. Děsila jsem své kolegy, rodinu, přátele. Ale já jsem už v této době měla jasno a věděla, že domácí hospic Duha vznikne. Nedokázala jsem ale téměř nikomu vysvětlit své vnitřní pohyby k hospicové péči, ale potřebovala jsem prožít zkušenost hospicové péče na vlastní kůži. Nadšeně jsem o hospicové péči vyprávěla svým kolegům na operačních sálech. Bohu díky jsem nevěděla, jen matně tušila, co stojí přede mnou. Založit organizaci, zaregistrovat zdravotnické a později sociální zařízení, vybavit se kompenzačními pomůckami, léky, zdravotnickým materiálem. Od první chvíle vzniku hospice Duha jsem měla ale v péči umírající pacienty. Oni mi dodávali sílu. Umírající lidé jsou totiž, ač se to může zdát neuvěřitelné, nejkrásnějšími lidmi na celém světě. Mají oči, které se dívají do nebe, jsou opravdoví, žádné přetvářky, ale čistá láska. Ze sestry intenzivistky se postupně stávala hospicová sestra, ale také úřednice, koordinátorka rekonstrukčních prací v hospici, fundraiserka, ale i uklízečka. Během devíti let jsem se v Duze mnoho věcí naučila. Zvlášť chyby a omyly mne vedly k novým začátkům.

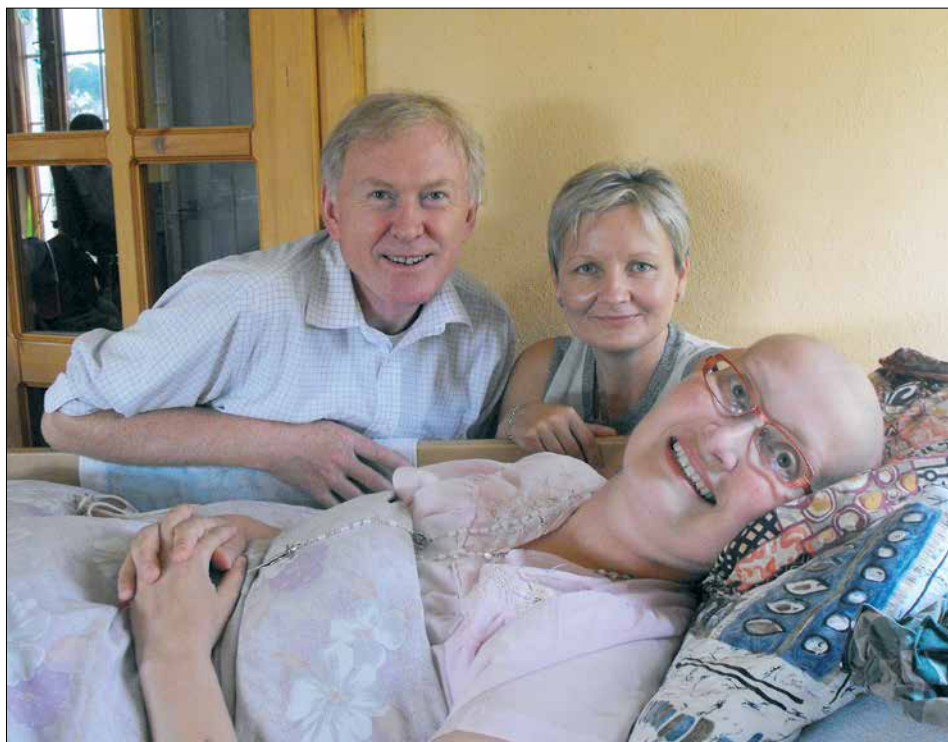
„Setkáváte se s lidskými příběhy. Utkvěl vám některý nadosmrtní?“

Příběh chlapce, který měl diagnostikován v jeho sedmnácti letech sarkom. Podrobil se radikální operaci, chemoterapii, radioterapii. Zdravotní stav se přes aktivní onkologickou léčbu zhoršoval

a metastazoval do ostatních orgánů. Po náročné onkologické léčbě sám požádal lékaře o její ukončení. Přál si být doma, se svou rodinou. Mladý muž nás očekával venku na lavičce. Byl poznamenaný těžkou nemocí, velmi křehký, ale přitom všem nesmírně krásný. Podívala jsem se poprvé s velkým chvěním do jeho očí a tiše řekla: „*Uděláme všechno, co bude v našich silách.*“ Chlapcovo tělo se uvolnilo a ve smutku probleskl úsměv... Téměř okamžitě mezi námi vyrostla jednota. Nastalo intenzivní tříměsíční období, kdy bylo nutné velmi pružně reagovat na symptomy pokročilého nádorového onemocnění. Rodina vytvářela kolem chlapce pevný kruh lásky a bezpečí. Objetí, úsměvy a polibky vyjadřovaly výraz života a naděje. Oslava každého dne, který byl dobrý, přinášela radost nám všem. Pohled na umírající dítě znamenal pro rodiče silnou bolest. Očekávali jsme, že se dostaví pocity viny, dokonce i hněv. Mohly by se týkat kvality předchozí léčby a uváženosti všech rozhodnutí. Podpora všech členů rodiny celým hospicovým týmem dávala možnost vytvořit silné společenství. Všichni, kdo chlapce milovali, si vzájemně dodávali sílu. Často jsme rozmlouvali o jejich společném životě a během krátké doby jsme cítili, že jsme součástí oněch radostí i strastí. Nic před námi neskrývali. Naše vzájemné přátelství mělo zcela konkrétní podobu. Lásky matky k synovi, jak se nemoc zhoršovala, rostla každým dnem. Žádné hledání původce nemoci ani obviňování, žádné stížnosti, žádné známky podrážděnosti, jen její věrná přítomnost. Tento postoj vyjadřoval hlubokou mateřskou lásku a něhu v hluboce prožívané silné bolesti. Nemocnému chlapci bylo jasné, že zemře. Chtěl jen jedno, aby se zbytek svého života cítil lépe a aby mohl prožívat i radostné chvíle. Pokud to jeho zdravotní stav dovolil, navštěvovali ho jeho přátelé. Domem se často ozýval smích mladých lidí... Zdravotní stav se po delší době vážně zhoršil. „*Chci už umřít...*“, řekl nám jednoho dne velmi tiše. Své mamince dal za úkol nakoupit pro tři zdravotní sestry, které se u něho střídaly, tři nádherné kytice... „*Děvčata, syn zemřel, přijedte prosím,*“ vítala nás uplakaná mezi dveřmi. Hluboce jsme se objaly a delší dobu

◀ O síle objemutí by mohla Jana Sieberová mluvit dlouho

◀ S P. Pavlem Rouskem u pacientky

v objetí setrvaly. V matčině hlase byla i slova útěchy: „*Byli jste všichni skvělí, tak starostliví, děkujeme.*“ Chlapce jsme pomohly obléknout a upravit pro poslední rozloučení s rodinou, která se sjížděla. Neskřývaly jsme s děvčaty před rodinou naše slzy. Poděkování a jejich pevné objetí v nás zanechalo hlubokou stopu lásky, ale i prožívaného smutku, který jsme cítily. Po návratu do hospice nám zdravotním sestrám vyhrkly slzy. Pouta, která vznikají mezi námi a našimi pacienty jsou péče, soucit, láska k bližnímu, oddanost a věrnost. Odchod našeho mladého přítele byl pro nás všechny bolestný zážitek, ale zároveň velice životadárná silná zkušenost.

77 Jak přijímají zdravotní péči, která je okořeněná křesťanským přístupem lidí, kteří církev a Boha neznají?

Řekla bych, že po téměř devíti letech hospicové služby položené na křesťanských základech, dobře. Jistě, v některých kruzích vzbuzujeme stále napětí, ale tím se absolutně nezneklidňuji. Vždyť v domácí hospicové péči pečujeme o celého člověka v oblasti fyzické, psychické,

sociální a duchovní. Naši nemocní jsou citliví, oni velmi rychle rozpoznají, zda podstatou hospicové služby je skutečná láska. Nechceme nikomu dokazovat, že jsme služba v něčem lepší, ale zároveň se nestydíme nabídnout umírajícímu člověku duchovní péči. On sám nám klade otázky, které se týkají strachu ze smrti, ptají se například, zda se setkají se svými blízkými, zda něco může po smrti být. Vždy jsou to otázky, které se dotýkají hloubek lidského života. Základní prostředek v duchovní péči je rozhovor, jehož předpokladem je naslouchání, společné hledání a dobírání se odpovědi na těžké otázky. Téma rozhovoru určuje sám pacient. Není to nezávazné povídání o podivuhodných věcech, ani nějaké náboženské školení. Je to důvěrné sdílení lidského nitra. Jedna má pacientka mi velmi rázně při prvním rozhovoru řekla: „*Jsem nevěřící, ke křesťanství nemám žádný vztah.*“ Jednoho dne jsem ji našla v slzách. „*Pomodlete se se mnou, tolik se bojím zemřít.*“ Krátce před smrtí přijala svátosti, pohladila mne po tváři a řekla: „*Jano, vás snad poslal Bůh.*“ Ten dotek cítím dodnes.

77 Jaké nároky kladete na své zdravotníky?

Když jsem před deseti lety sama s myšlenkou realizace domácího hospice v Hořicích začínala, absolutně jsem nevěděla, co přede mnou stojí. Byla jsem ve službě dva roky sama. Až v průběhu let, kdy přicházeli zaměstnanci, jsem pochopila, jak důležitá je týmová podpora a doprovázení jeden druhého. Přichází-li nový zaměstnanec do domácího hospice, může mít osobní dobré i špatné zkušenosti se smrtí. Tyto podněty probouzejí touhu odpovědět. Mohou přijít ti, kteří při pohledu na tým v hospici zjistí, že i pro ně je to povolání. Potkala jsem velké množství lidí, kteří do Duhy během let přijeli a cítili, že je to styl jejich života a služby. Může to být Boží výzva, ale je třeba, aby ji prověřil čas. Zajímám se, jakou mají přicházející zaměstnanci motivaci pro službu umírajícím pacientům. Naslouchám jim, rozumím jejich obavám, zda službu zvládnou, nedivím se, když je od povolání jejich rodiny či přátelů zrazují. Sloužit umírajícím, pracovat s maximálním nasazením v neziskové organizaci s nejistými finančními

Z dopisu kardinála Miloslava Vlka Janě Sieberové

...znovu jsem obdivoval, jak jsi dovedla „stát před tváří Boží“ a hledat vůli Boží, že jsi při tom darovaném čase, při „svobodě“ od těch obvyklých věcí, od té práce, která je Tvou radostí, od sledování Duhy, od týmu, od nemocných atd., že sis udržela svobodu pro vůli Boží. Víš, v takovýchto chvílích zhlédám u Tebe, že ty akcenty Tvého života, které Tě vedly k založení Duhy, k napsání knížky, a vlastně už před tím ke Tvé konverzi, jsou opravdu z Boha, protože ses na té své cestě – jak je to ostatně napsáno na různých místech knihy – zásadně řídila hledáním jeho vůle. A ty ohlasy na knihu – ty jasně potvrzují tento Tvůj postoj, ze kterého se vše na cestě Tvého života rodilo...

Já to chci jen prostě připomenout, aby to nezapadlo jako „samozřejmá“ věc, ale abys z toho měla radost, že je to tento dar Boží... A v této vůli Boží, kterou jsi přijala, v tomto světle najednou vidíš svůj současný život – to jsou jistě krásné věci – ale ono nejde o to dělat krásné a třeba i velké věci, které nás těší a přinášejí radost, ale konat vůli Boží, ta může přinášet pravé a trvalé dobro! To chci vyslovit, aby to zaznělo...!

To, co pak píšeš o vašem sdílení dalším, je krásný příklad hlubokého významu pravé jednoty v lásce, ze které se pak rodí to krásné sdílení. Ty najednou, po svém sdílení a ke své velké radosti, cítíš, jak Tě mají rádi a jak Ti rozumějí... To je úžasný plod pravé lásky a jednoty... Nezapomínej na tuto velkou zkušenost!!

Je to velký dar, který dostáváš, a je třeba ho zařadit ho do bohatství svých velkých životních zkušeností, které jsou Boží odpovědí a Božím darem hlavně v perspektivě, jak dál ve Tvém životě i v Duze! A to že se objevily i bolestné momenty – to je autentické, k jednotě patří také Ježíš Opuštěný... To je také známka pravosti...

Ta meditace, jak přijímat konflikty společného života – to by mělo být častějším tématem... Jednou jsem se Ti zmínil o hodině pravdy, která se občas dělá ve fokoláre, něco podobného jste vlastně dělali, ale mělo by to mít určitý ráz podle zkušenosti, kterou fokoláre dlouhodobě dělá. Nemyslím něco vnucovat, ale využít určitou bohatou duchovní zkušenost... To ještě dodatek k dosud řečenému... To, co

prostředky, to chce kus pořádné odvahy. Je třeba být jim nablízku v době rozlišování. Nic tedy neuspěchat, ale doprovázet je na cestě hledání. Oceňuji upřímnost a pravdu. Do zaměstnaneckého poměru jsem přijala zdravotní sestru až po třech letech společného hledání, zda je služba v hospici její místo. Dnes obě víme, že ty tři roky měly svůj smysl. I já se musím tyto skutečnosti neustále učit. Je to pro mě osobně velká výzva, jsem totiž ve své podstatě netrpělivá a často bych chtěla vše vyřešit okamžitě.

77 Jaké nároky klade služba na vás?

Snažím se o dobré vedení hospicového týmu, o vytváření atmosféry neuspěchanosti a pohody, přátelských a neformálních rozhovorů, které jsou založené na osobní důvěře. Snažím se, aby časem pochopili, že služba v domácím hospici má zcela jiný styl služby než v nemocnicích, kde je kladen velký důraz na maximální výkon, výhody sociální a ekonomické. Odkrývám jim postupně naše bohatství – a to je dostatek času, který můžeme věnovat umírajícím pacientům a jejich

rodinám. Někteří zaměstnanci ale mohou mít časem velké potíže s přijetím skutečnosti, že počet pacientů domácího hospice si nikdy dopředu nenaplánujeme a situace, které v rodinách zažíváme, nikdy nebudou stejné. Mám je velmi ráda. Nejsou to pouze zaměstnanci, ale mí bratři a sestry. A já sama se snažím do svého náročného dne zařadit sport, který mi pomáhá „čistit“ si hlavu.

77 Posunula se zdravotní péče o umírající od doby, kdy jste začínala?

Myslím si, že rozhodně ano. Vždyť poslední roky, kdy cestuji s přednáškami po celé ČR, se ve společnosti velmi hovoří o hospicové péči. Víím, že mým dalším úkolem, ke kterému jsem pozvána, je předávání svědectví o doprovázení všem, kteří by jakýmkoliv způsobem mohli změnit těžké podmínky umírajících lidí. Bylo mi zcela jasné, že je třeba budovat mosty nejen v celém hospicovém hnutí, s Charitou, ale také mezi nemocnicemi, sociálními službami a širokou laickou veřejností. Nejednota a nepochopení celé filozofie domácí hospicové péče škodí především všem

těžce nemocným a umírajícím lidem. Těžce vnímám, že uprostřed všech častých jednání stojí prosazování pouze jednoho názoru na poskytování domácí hospicové péče, který se nás snaží vměstnat do již existujících struktur. Někdy mám pocit, že jsem stále na začátku, na poli plném kamenů. Nicméně na svých cestách stále častěji potkávám další odhodlané zdravotní sestry a bratry, lékaře, sociální pracovníky a laiky, kteří se řídí svým srdcem a nehlídají na obtíže se zajištěním hospicové služby. Opouštějí své dosavadní jistoty a dávají se do služeb umírajícím. Fascinovaně přihlížím, jak se svědectví služby šíří dál, ale hlavně s jakou odvahou se realizuje v praxi a jak vznikají další a další týmy domácích hospiců.

77 Co vás ve vaší práci neustále překvapuje?

Zjišťuji, že tato služba pro umírající pacienty, vnitřní práce v týmu, zajišťování finančních prostředků, je podivuhodná cesta mého osobního růstu. Jistě, je to velká zodpovědnost, určitá samota, žádná prestiž, žádné výhody. Přitom jsem

Ty jsi svým milovaným sdělila, jak o tom píšeš, je velmi moudré a je to pravda...

K tomu zdravotnímu stavu: je to zajímavé, já cítím něco podobného..., možná také důsledek „terapie“ toho Patrika... Ale vlastně už delší dobu cítím bolesti na krku, při otáčení nalevo, napravo a nyní na zádech pod pravou lopatkou... Ale to zmiňuji jen pro sdílení...

A pak ty úvahy nad perspektivami – to je opravdu na místě, ale je třeba to nechat pomalu zrát a neuchvátat to. Nemyslím nechat to ležet, mít to na zřeteli a jako jsi v takových rozhodujících chvílích vždy dělala: modlit se za to a svěřovat to Pánu... Já to tady dělám, protože nemám nic jiného při mši svaté a při růženci na mysli... Budu Ti pomáhat hledat Boží vůli pro přítomné okamžiky...

Miloslav, září 2016)

(Na samém počátku to byl kardinál Vlk, který poslání domácího hospice uvěřil a zaštil

člověk toužící po společenství, chci být s druhými lidmi, ale stále více během těchto let potřebuji samotu. Potřebuji být sama s Bohem, abych odpočinula, načerpala a dostala světlo ke všem dalším rozhodnutím. Jsem služebnicem našeho týmu a velmi silně cítím duchovní mateřství se všemi ostatními týmy, které převzaly inspiraci v Duze. Překvapují mne ale stále více mí spolupracovníci, jejich osobnostní růst, lidské kvality, míra nasazení. Při jedné poradě naše sociální pracovnice dokázala omýt nohy své spolekyně při jedné velmi náročné personální situaci. Byla jsem jejím gestem tak překvapena! Spatřila jsem totiž Ježíšova ducha v našem společenství. Dnes vím, že právě spolupracovníci mi dokážou dát velmi výchovné lekce.

77 Jak vás vaše práce „poznamenala“?

Už deset let je můj život naplněný hospicovou péčí. Na svět se dívám očima svých pacientů a jejich rodin. Vstupuji do životních příběhů lidí, snažím se s naším týmem zajistit účinnou pomoc fyzickou, duševní a duchovní. Láska a naděje jsou tím, co nejvíce potřebuji. Umírající pacienti jsou naším trvalým darem. Učí nás pravdivě žít realitu života. Často jsem přizvána do bolestí umírání mimo náš region. To znamená, že se na mě obrací lidé s prosbou pomoci na mnoha místech naší země, kde stále tato služba chybí. Bolí mě jejich utrpení. Rodinní příslušníci mi vyprávějí o jejich zbědovaném stavu, o fyzickém utrpení, o nemožnosti mít své umírající doma. Někdy se mnou hovoří o euthanasii, ve které spatřují jediné možné řešení. Díky zkušenosti 33 let ve zdravotnictví, jsem ale schopná vyburcovat náš zdravotně sociální systém a zajistit jim laskavou péči. Často tedy doprovázím umírající pacienty a jejich rodiny po telefonu.

77 Máte před sebou nějaký cíl?

Ano, mám. Chtěla bych vytvořit v týmech domácích hospiců, které již slouží, pracovní prostředí kvalitních přátelských vztahů. Jedině ve vhodném prostředí totiž vydržíme vykonávat tuto službu dlouhodobě. Velkým mým učitelem byl pan kardinál Miloslav Vlk. Učil mne, že

je velmi potřebné zdůrazňovat v týmu spoluzodpovědnost a věrnost povolání. Neviset jen na vedoucí (co on řekne a jak on rozhodne), ale mít jednotu, tzn., aby každý poznával sám v Bohu, co je třeba. Být si navzájem empatičtí, umět se vcítit do potřeb druhého, propojit duchovní život a profesionalitu. Teprve tímto stylem jsme schopni vykonat mnoho dobrého pro dobro světa. Je tedy potřebné vytvořit „sloužící společenství“, protože domácí hospic není jen o profesionální pomoci, ale o mimořádném Božím povolání ke službě umírajícím. V našich pracovních týmech jde o dvě věci, o prohloubení své víry a prohlubování vzájemných vztahů mezi sebou. A já bych tuto ideu chtěla předávat i dál.

77 Kam byste vaši myšlenku chtěla jednou dovést?

Především k dostupnosti tohoto druhu péče pro každého umírajícího člověka. Přála bych všem umírajícím lidem zažít lásku, respektovat důstojnost do posledního okamžiku jejich života a zabránit samotě. Být umírajícím nablízku. V našich nemocnicích umírá stále velké procento lidí, bez naděje a v osamělosti. A Bůh stále hledá odhodlané lidi, aby přinášeli lásku tomuto světu a zvláště v okamžiku smrti.

77 Ptáte se Boha kam jít?

Ano, ptám. Nemám žádnou jasně vytyčenou cestu. Často jsem nucena dělat kroky do neznáma. Například přijímám nové zaměstnance a nejsem si jistá, zda zajistím provozní náklady na chod hospice pro další rok. Někdy sama procházím různě dlouhým obdobím vnitřních zmatků, nejistoty, chybí mi důvěra, ztrácím naději. Jsou to duchovní boje proti vlastnímu poslání, úkolu. Najednou nemám chuť a sílu snášet tolik nepochopení, samotu, útoky, zvláště od lidí, od kterých to velmi bolí. Někdy mám pocit, že boj trvá už dlouho. Nicméně tuším, že je to cesta mého ještě niternějšího spojení s Bohem. Že si mne právě v tom těžkém čistí a opracovává pro život s Ním. On ví, že cesta boje a pokušení je cesta, kterou mi určil. Pokud mne tedy postaví do boje, dá mi sílu jím projít. Když mu budu dávat svůj život dál, On mě povede ve všech svých temnotách do života s Ním.

Pavel J. Sršeň

Líbí se vám poslání Domácího hospice Duha? Rádi byste jej podpořili finančně? Bankovní účet 229308919/0300 je vám k dispozici. Vděční jsme však za jakoukoliv formu podpory a pomoci. Děkuje!

(Sloužit bližnímu, to je filosofie zakladatelky domácích hospicové péče.

⌚ Takhle vypadal kostel v Neratově ještě před válkou

⌚ I tehdy měl interiér kostela své kouzlo

Zázrak na samé hranici s Polskem

25 let existence Sdružení Neratov

Jen Bůh ví, co by dnes bylo s malou osadou na česko-polském pomezí, kdyby nebylo listopadu 1989. Víra a láska tam pomohla zachránit monumentální poutní kostel, založit Sdružení Neratov a vytvořit domov potřebným. Místem naděje a smíření je Neratov. Nic z toho by nebylo bez **Josefa Suchára**, tamního faráře a dlouholetého prezidenta Diecézní charity Hradec Králové. Při zářijových oslavách se mně vybavil rozhovor, který jsme vedli v čase, kdy jedinou klenbou kostela byla nebeská báň. Lilo tenkrát jako z konve. Stáli jsme pod deštníkem v chrámu, jehož obvodové zdi čnely k zataženému nebi jako nemá výčitka.

„První farnost, kterou mně jako tajně vysvěcenému knězi dal po listopadu 1989 arcibiskup Karel Otčenášek, byl Kunvald,“ vyprávěl mi tenkrát Mons. Josef Suchár. „Půl roku na to mi k narozeninám přidal ještě jedenáct dalších farností, mezi které patřil i Neratov. Dodnes jsem mu za to vděčný. Osud tamního kostela Nanebevzetí Panny Marie jsem

dobře znal. Z vlastní zkušenosti jsem věděl, že je to poutní místo, které se zapíše do srdce a duše každého, kdo tam přijde. Kněží, kteří tam sloužili, se roky snažili, aby neumřelo. A má-li umřít, tak důstojně. Aby se na něj nezapomnělo. Proto pro mě byla velká výzva naplnit modlitby všech, kteří přede mnou prosili o záchranu neratovského kostela. Kterí věřili,

že takhle nemůže skončit, protože je to místo naplněné milostí Boží. V porevolučním nadšení to vypadalo, že všechno půjde a všechno můžeme. On to Hospodin většinou tak dělá. Vybere si bláznivé lidi, kterým ukáže cestu, oni se po ní vydají a o správnosti svého počínání začnou přesvědčovat další. Bůh jim žehná, takže se spousta věcí povede. Vzpomínám si,

že přátelům jsem v té době za své jméno psával ŠFN. Šilený farář neratovský. Naším hlavním cílem byl návrat života ‚za hory‘. Arcibiskup Otčenášek mi tenkrát řekl: ‚Dovolím ti opravovat kostel, až tam budou lidé.‘ Tady byli dva trvale bydlící obyvatelé. To byl impuls, za který nepřestávám děkovat. Posunulo nás to k tomu, že jsme invenci věnovali lidem. A když nás tady bylo 40, zeptal jsem – už můžeme? A pan arcibiskup nám dal svolení. Do té doby jsme kostel jenom vyklízeli. Potom už mohlo dojít na uvažované zastřešení.“

„Původní Neratov neexistuje, zanikl v letech 1490–1530,“ řekl mi při jednom z našich prvních setkání dlouholetý

(...není co dodat

jednatel Sdružení Neratov Ludvík Klimeš. „Osada, která vznikla na jeho místě, dostala jméno Bärnwald, protože ji obývali němečtí skláři. Ti si v roce 1574 postavili první kostelík. O necelých sto let později do něj byla přenesena soška Madony, kterou podle svého snu nechal zhotovit tehdejší rokytnický farář. Mnohá zázračná uzdravení jsou společně s ní přičítána také vodě. Byly tady prameny a dokonce malé lázně. Tak se z Neratova stalo poutní místo. Když dřevěný kostelík vyhořel, nahradil ho kamenný. Na dnešním hřbitově už je z něj jenom presbytář. Kostel záhy nestačil přívalu poutníků, a tak byla v roce 1723 zahájena stavba nového, barokního. Stavěl se deset let, vysvěcen byl 1733. Na dlouhé roky se z něj stalo poutního místo Kladska. Poutní místo na konci světa.“

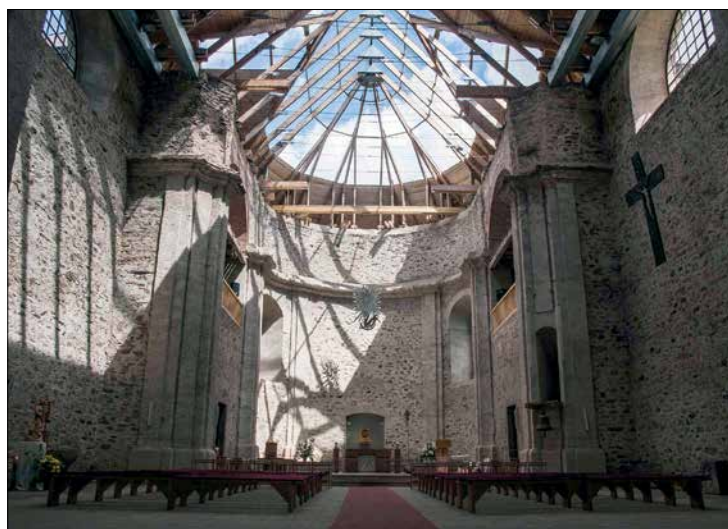
Konec války změnil životy zdejších převážně německých obyvatel i osud kostela Nanebevzetí Panny Marie. Jeho střechu v květnu 1945 poškodili vojáci Rudé armády, klenby přístupné rozmarům počasí spadly v roce 1957. Zkáza kostela zdála se být neodvratná. Já jsem do Neratova přišel 2002. V témže roce se jeho obnovu podařilo zařadit do Programu záchrany architektonického dědictví Ministerstva kultury. To už ze zdi vypadávaly kameny, cihly i pískovcová ostění. Byla to hodina dvanáctá.“

To si dobře uvědomoval historik a archeolog Bohumír Dragoun, ředitel muzea

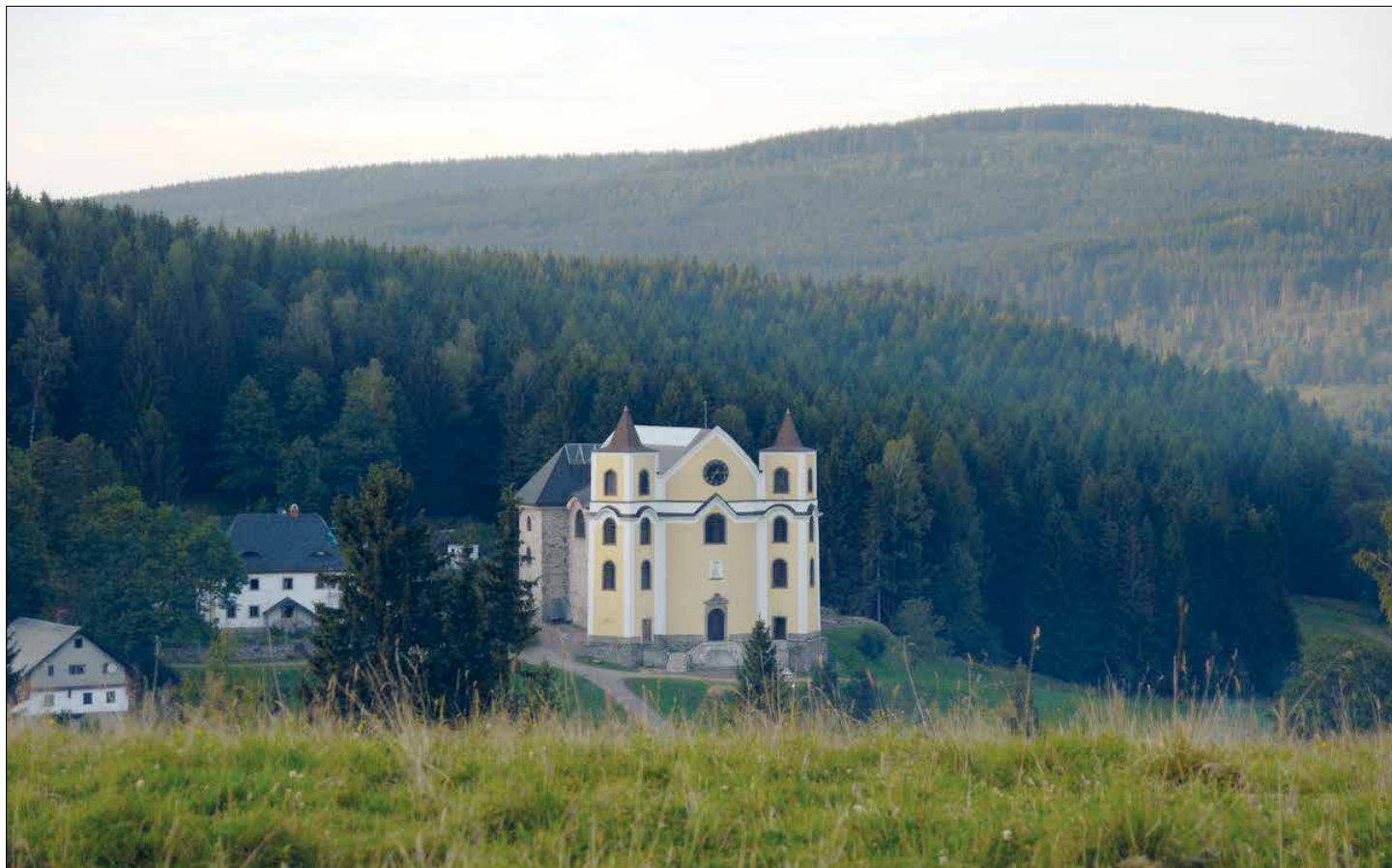
v Deštném, zakladatel občanského sdružení Villa Nova. Díky jeho přispění přestala hrozit zkáza nejen neratovskému kostelu. Orlické baroko je jeho velké téma. „Pohraniční hvozď, který byl vykácen někdy v 16. století, lákal osadníky, a tak celý region pulzoval životem. Byly tady sklárny, malé fabričky na zpracování dřeva, kraj prosperoval. To, co zůstalo po poválečném odsunu německého obyvatelstva, byla hrstka původních obyvatel doplněná o pár příšedších, kteří se tady uchytili. Příběh kostela Nanebevzetí Panny Marie je z pohledu historika velmi zajímavý. Jeho plány vytvořil s velkou pravděpodobností Giovanni Battista Alliprandi, italský architekt žijící v Čechách. Typickým rysem jeho staveb je okrouhlé průčelí s na koso postavenými věžemi. To je něco velmi unikátního. A tady ještě navíc kostel není klasicky orientován. Průčelí se otevírá na jih, kněžiště směřuje na sever, nikoliv k východu. Proto podle starých kronik dopadají na Boží hod vánoční paprsky slunce rovnou na svatostánek. Poprvé jsem tady byl na začátku 90. let minulého století. Hrůza! Přes metr sutě, trouchnivější dřevo, na tom rostly náletové dřeviny. Jasany, když se pak vykácely, měly 20 cm na pařízku. Těžká technika sem nemohla, tak to nadšenci vyvozili ručně na kolečkách. Nadlidské úsilí. Ale Neratov si to zasloužil. Je to perla orlického baroka. Od roku 1992 společně se sousední farou kulturní památka. 14. srpna 2011 byl zařazen mezi poutní místa královéhradecké diecéze.“

(Neratov jako ze středověku

(Genius loci je nezpochybnitelné

☛ Dnes je neratovský kostel majákem v orlických hvozdech. Pro poutníky je otevřen ve dne i v noci.

„Kdyby ten kostel měl střechu, tak bychom tu nebyli,“ je přesvědčená Jana Němcová, předsedkyně Rady Sdružení Neratov. Původním povoláním zdravotní sestra je jeho spoluzakladatelkou. „My jako chalupáři jsme sem jezdili z Prahy. Když jsme se seznámili s panem farářem, vyprávěl nám o svých plánech. My jsme se tomu tak shovívavě usmívali, ale netrvalo dlouho a stěhovali jsme se. Jsme tady 25 let a celou to dobu s ním budujeme nový Neratov. Bylo to možná nerozvážené rozhodnutí, někdo by možná řekl až nezodpovědné. Měli jsme v té době čtyři děti a krátce po nastěhování se nám narodilo páté. V průběhu dalšího roku jsme si vzali do pěstounské péče pět dalších dětí a potom jsme si ještě jedno přidali. Šli jsme do neznáma. Do pustiny, kde lišky dávaly dobrou noc. Netušili jsme, čím se tady budeme živit, ani z čeho budeme žít. Dávali jsme dohromady jediný barák, bývalou školu, který jsme koupili. A rozbořený kostel. Jinak tady nebylo nic. Na začátku jsme si mysleli, že můžeme pomoci každému, kdo to potřebuje: lidem vyšlým z vězení, dětem z dětských domovů,

osobám se závislostmi. Postupem času, a tvrdě nabytou zkušeností, jsme dospěli k tomu, že to nejde. K dětem v pěstounské péči nám jako dobrá kombinace vyšli dospělí lidé s lehkým mentálním postižením. A tak to zůstalo. Dnes jsme největší zaměstnavatel v Orlických horách. Leccos jsme dokázali, máme i další plány. Naštěstí na to nejsme sami. Neratov by nebyl bez dobrovolníků a lidí ochotných pomáhat. Bez Klubu neratovských andělů, přispívajících radou, pomocí, financemi a v neposlední řadě modlitbou. Neratov jako poutní místo existuje déle než 350 let. Za tu dobu byl svědkem mnoha zázraků uzdravení a vyslyšení proseb. Myslím, že to místo je opravdu zázračné. Kdyby tady ta milost nepůsobila, tak by se nám to, co tady děláme 25 let, nepodařilo. Samozřejmě, občas přemýšlím, jestli by nám nebylo lépe v nějakém panelákovém domě, ale vzápětí tu myšlenku zapuzuju. Návratem do Prahy bychom zradili to, co jsme si předsevzali. Myšlenku, se kterou jsme sem šli. Kdybychom to tady opustili, šťastní bychom nebyli. Našli jsme tady domov.

I rodina mé sestry. Tím, že jsme nedaleko měli chalupu, byl tenhle kraj od malička naším druhým domovem.“

Život na česko-polském pomezí není pro všechny. Třeba zima tam dokáže být opravdu krutá. Ale lidé citliví k potřebám druhých lidí, nehledící jenom sami na sebe, tady mají šanci najít naplnění. Sdružení Neratov vdechlo údolí Divoké Orlice život.

„Jsem tady doma a jsem vděčný všem biskupům, kteří mně to dopřáli,“ řekl mi na rozloučenou Mons. Josef Suchár. „Když přijíždím od Kunvaldu, mívám kopec Zmrzlík a jedu přes Bartošovice na Vrchní Orlici, už to voní domovem. Jak projíždím lesem a objeví se silueta kostela, jsem doma! Ale je to i o tom, že vás tam někdo čeká. To doma jsou lidi. Pro mě i moji nejbližší rodinu se tohle místo stalo domovem. Už tu máme kořeny, už jsme sem vrostli. Sem se vždycky budeme vracet.“

Eva Zálešáková)

Život v křesťanském Vesmíru trvá už 25 let!

Na podzim roku 1992 zakoupilo královéhradecké Biskupství areál, jehož základem byla německá škola, ve které se učilo do roku 1946. Po odsunu německých obyvatel se postupně ze školy a dostavěných chatek na přilehlé stráni stalo rekreační zařízení a posléze pionýrský tábor Vesmír. Všichni dnes vděčí Mons. Karlu Otčenáškoví, tehdejšímu královéhradeckému biskupovi za jeho moudré a prozíravé rozhodnutí, který areálu svěřil P. Pavlu Rouskovi. Ten krátce na to oslovil několik mladých lidí a pozval je ke spolupráci. S nimi vytvořil první „vesmírný tým“. **P. Tomáše Hoffmanna**, stávajícího ředitele DCŽM Vesmír jsme se zeptali na vesmírné záležitosti.

Co vlastně Vesmír je ...a co není?

Je dobré vyjít z názvu DCŽM (tedy: Diecézní centrum života mládeže). Ten vše vysvětluje. Vesmír **není**:

- dům her a zábavy
- exerciční dům pro věřící mládež
- vzdělávací a formační centrum
- místo zaměřené na sportovní vyžití mládeže
- místo zaměřené na výchovu mládeže k práci
- ... a mohli bychom pokračovat.

Vesmír současně ale je toto všechno. Žádná z těchto činností však není cílem. Je „pouze“ nástrojem!

Vesmír je tedy místem, kde je i hra a zábava, kde je ...**život** ... s Bohem (a velmi hluboký), kde se lidé také vzdělávají a formují, kde děláme sport, kde se pracuje a slouží,...jako doma. Ale hlavně **jde o život!** Proto v názvu to Centrum **života** mládeže.

Tedy něco o podstatě života DCŽM – týmák, vesmírný tým ... jádro života

Týmák je pokřtěný dospělý mladý člověk, který se rozhodl zpravidla na rok až dva

zastavit svoji „osobní kariéru“ a dát se do služby jiným mladým lidem – svým vrstevníkům a sám žijící společenství se snažit jiným dát možnost toto společenství zakusit ... a to při jakékoli činnosti (sportu, službě v domě, vzdělávání, modlitbě, práci, na výletě ...).

Tým je tedy základní komunita každodenního „rodinného“ života takovýchto mladých lidí.

Domnívám se, že **jádro života Vesmíru** je v neustálé snaze těch, kdo tu slouží (tedy tzv. týmáků) žít Ježíšovo Nové přikázání lásky „*Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás*“! To je alfa a omega všeho. Samozřejmě toto není realizovatelné bez osobního života s Ježíšem (Bohem a člověkem) každého člena týmu.

Týmáci nejsou lidé zasvěcení Bohu, nemají jasné životní povolání ... hledají své místo. Ale mají jasno v tom, že chtějí budovat a žít rodinu Božích dětí, ... jak nás to učí Ježíš.

Bez denního a obnovovaného „dávání se do služby“ všech členů týmu a společného hledání s využitím osobních

schopností a obdarování každého člena týmu by to nešlo. Toto je život a...to člověk baví!

Do tohoto života je pak zahrnován každý, kdo přijede – jedinec, skupina, společenství, ... animátoři mládeže, škola, ... a často i rodina či rodiny. A tak život „domu“ roste. Asi není třeba vysvětlovat, že bez tzv. vzájemného obrušování to nejde.

Tvé první setkání s Vesmírem?

Když vznikal dnešní Vesmír (podzim 1992), já jsem ještě studoval v Římě. A „jen“ jsem se doslechl, že naše diecéze má dům – objekt – areál v Deštném, kam otec biskup Karel Otčenášek posílá tehdy mě již známého kněze Pavla Rouska, aby se tam věnoval mládeži ... ! Velmi záhy se Vesmír stal místem, kam mohou mladí lidé kdykoli během roku přijet a nacházejí v něm především přijetí. Pak i vhodnou a různou a na míru šitou náplň času se svými vrstevníky a kamarády.

Já osobně v létě 1993, kdy jsem byl na pár dní z Říma doma, jsem místo poprvé navštívil (bylo to s mým mladším bratrem Markem) a to přijetí zakusil.

První Silvestr v roce 1992

„Předání“ Vesmíru – Pavel Rousek a Tomáš Hoffmann v roce 2006

77 Jak jsi vnímal roli Pavla Rouska, kněze a zakladatele DCŽM?

Otce Pavla jsem trochu znal od r. 1989 a věděl, že je to kněz, který se věnoval mladým lidem. V r. 1991 byl z české strany jedním z hlavních organizátorů důležitého Světového dne mládeže v Čenstochové, a já slyšel, že to s mladými umí! A tak jsem byl zvědav ...

Od podzimu 1994 se pro mne Vesmír postupně stával místem, kam jsem, co by spirituál Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína, jezdil stále víc. Se studenty a profesory a potom také i sám z titulu spolupracovníka o. Pavla a člen Diecézního centra pro mládež (DCM) v HK. A to jsme se s Pavlem poznávali už hodně.

Můj obdiv k dílu, které tu bylo a šlo dál, a tím především k Pavlovi, stále rostl. O to víc, že jsem jako pravidelný spolupracovník Vesmíru viděl do „kuchyně“. Byl to podivuhodný denně se nově rodící zázrak komunitního života a služby. Taková „laboratoř života“! Pavel byl a měl být stále „strážcem tohoto pokladu“ Božsko-lidské reality toho, aby společenství „Vesmírného týmu“ bylo živé, poctivé, pravdivé ...!

Toto vše byly tedy pro mne podněty k obdivu a žasnutí a říkal jsem si, že toto bych nedal. Nicméně tušil jsem, že to stejně jednou přijde. Náznaky ze strany o. biskupa byly ...

77 Kde si myslíš, že Pavel bral sílu?

Paralelně s tím jsem se s Pavlem pravidelně setkával na našich „kněžských útercích“ a jasně viděl, že dělat tuto službu je možné jen tehdy, má-li on sám zakotvení ve společenství bratří kněží. Jsem si jistý, že bez toho by to nemohl vydržet ...

77 A pozice kněze?

Členem týmu spolu s laiky a navíc je tím, kdo zprostředkovává svátosti. Především mši svatou a sv. smíření! V hierarchii církve nese zodpovědnost za centrum.

U nás na Vesmíru jsme již od r. 2013 kněží dva. Je to úžasný dar a škola zároveň. Brání stereotypu. Vztahy jsou totiž stále živou skutečností. Buď jsou – a nebo je mrtvo! No, a tehdy je zase třeba oživit a oživovat!

Musím říci, že pro mne kněze je to tak zásadní. Vidím též, jak pro nás kněze není běžné se podřizovat. Často jsme totiž v roli lídrů či zodpovědných a mnohdy nejsme zvyklí na týmovou práci, kde se tvoří společně ... a přitom bychom na to měli být odborníci. I z tohoto důvodu jsem vděčný, že mohu být v této škole. Kněz – Ježíšův kněz by, myslím, měl být jakýsi expert na život ve společenství. Je úžasné zakoušet sílu spojených sil a dělat zkušenost spolupráce.

77 Jak ses do role zodpovědného za Vesmír dostal Ty?

... v létě 2006, kdy mi skončila smlouva mé služby voj. kaplana v AČR a o. biskup Dominik Duka mne poslal na Vesmír, abych pokračoval v díle čtrnáct let trvajícím. Bylo na jednu stranu úžasné přebírat něco tak velkého a nadějného ... živého. Byla to také ale silná zodpovědnost budící obavy a, nebojím se to říci, strach. A někdy, přiznávám, veliký.

Dnes jsem na Vesmíru a ve službě mládeži jedenáct let a kousek... Stále cítím veliký respekt k této službě. Mám i obavy – jsme stále starší a vzdálenější mentalitě dnešního mladého člověka (i když jsem přesvědčený, že v něčem je stále stejný). A též vidím omyly, chyby a nedokonalosti ... své i jiných. Ale mnohem větší, než obavy, je radost a jistota, že jde o dílo Boží a že vidíme smysl tohoto Vesmíru! Opravdu Jemu díky! Snad dodat ještě, že součástí a náplní života a služby celého týmu je také společně hledání vždy adekvátních, a pro člověka té které doby, srozumitelných cest a nástrojů, jak pomoci co nejvíce mladým lidem, aby nejen o tomto místě věděli. Ale také mít společnou starost, jak životem služby a přiblížením se mladému člověku uskutečnit a umožnit, aby mladí lidé pocítili Boží dotek (i když mnozí třeba hned nevěděli, že je to Boží). Je to překrásné drama života!

Pavel J. Sršeň

Další texty k výročí DCŽM Vesmír na následujících stranách

(Lidé Vesmíru

Pán Bůh mi dopřál velké prázdniny

■ Helena Valtrová – víc než 2 roky byla ve službě týmačky

Do týmu na Vesmíru jsem nastoupila hned po vysoké škole. Občas mi sice někdo naznačil, že to asi nebude zrovna nejlepší start kariéry, ale popravdě – v mém oboru (knihovnictví) se stejně kariéra nedělá. Měla jsem tehdy pocit, že je to vůle Boží a že se o mě pak také postará.

Když jsem po víc jak dvou letech svou službu končila, začala jsem už s předstihem hledat práci, i když jsem Bohu říkala, že malé prázdniny a odpočinek by byly po náročném období fajn. Rozeslala jsem snad milion životopisů po celé republice,

Domácí hospic Duha

Někdy v začátku vzniku Domácího hospice Duha se na mne s prosbou o pomoc obrátil jeden mladý muž a vyprávěl mi o kamarádovi s pokročilou rakovinou mozku, který odmítl veškerou onkologickou léčbu. Vyprávěl mi také o jeho mamince, která byla těžkou alkoholičkou a o touze poznat tatínka, kterého nikdy v životě neviděl. Byl závislý na drogách, vyznával satanismus a opakovaně se pokoušel o sebevraždu. V tom okamžiku jsem viděla zlo tak veliké, že ničilo život.

Ve stejný den jsem jela přednášet mladým lidem poprvé na Vesmír o problematice domácích hospiců. Dům byl plný mladých lidí, slyšela jsem kytaru, veselý zpěv a smích. Jejich tváře byly rozzářené radostí a touhou měnit tento svět. Jaký kontrast toto prostředí vyvolávalo v mém srdci v kontextu dopolední návštěvy, v domě u mladých lidí, omámených drogami, si neumíte vůbec představit. Byl večer, začínala mše svatá, posvátné ticho a svíčky dokreslovaly hluboké duchovní prostředí, kde Pán byl tak blízko.

Při večerním programu, jsem těmto mladým lidem vyprávěla o hospicové službě. Poslouchali pozorně, zaujatě a s citem. Právě v tomto okamžiku se zrodilo krásné a pevné přátelství týmu Vesmíru a týmu Duhy. A co nás spojuje? Láska k bratru, protože v lásce roste naše spojení s Bohem. Máme podobné prvky života, jsme tým zdravotních sester, lékařů a kaplana, kterým je sám zakladatel Vesmíru P. Pavel Rousek. Den má jasnou strukturu – společná snídáně, ranní chvály, mše svatá, návštěvy v rodinách, u pozůstalých, sdílení, závěrečná modlitba. A organizace mnoha akcí, které nabízejí program

P. Pavel Rousek: „Úžasnou odměnou byla radost, že

V roce 1992 byl P. Pavel Rousek biskupem Karlem Otčenáškem vyzván, aby se v areálu Vesmír v Deštném v Orlických horách zvláštním způsobem věnoval mladým lidem ...

Byla to pro mne úplně nová převratná realita. Odešel jsem na podzim roku 1992 z Červeného Kostelce, kde jsem byl farářem, do Orlických hor. Spolu s několika mladými lidmi, které jsem znal z příprav prvních diecézních setkání mládeže, jsem se nastěhoval do horské neútulné chaty. Ta se měla stát domem setkávání mládeže, a jak se záhy ukázalo, také místem pro rodiny. Ta chata schovaná v reliéfu horské krajiny se jmenovala Vesmír.

Vzpomínám si jasně na první návštěvu tohoto místa v létě v roce 1992, na které mě zavedl kamarád, který věděl, že tento areál je na prodej. Místo mě fascinovalo, nádherná krajina,

v blízkosti zchátralý kostel svatého Matouše...

Proběhlo jednání na biskupství ohledně zakoupení areálu Vesmíru. Víím, že náš tehdejší biskup Karel Otčenášek, osloven množstvím mládeže z naší diecéze na světovém setkání mládeže v Čenstochově v srpnu 1992 pocítil potřebu, aby naše diecéze měla podobný dům, jako byla Příchovecká fara, kde se mladí už mnoho let setkávali. S nadsázkou někdy říkám, ale ono to vlastně tak bylo, že otec biskup vybral všechny vkladní knížky, pozastavil opravu biskupství, sdružil prostředky, které byly k dispozici, a Vesmír koupil. Potom mi řekl onu posvátnou větu, kterou často cituji: „Pavle, sežeň si lidi a běž tam!“

Byl to začátek velkého dobrodružství v Diecézním centru života mládeže Vesmír v Deštném v Orlických horách. Byla to nová situace pro kněze, který byl zvyklý jen na pastorační ve farnosti, úplně nová

zkušenost mladých lidí, kteří odešli ze zaměstnání do nejistoty, museli být připraveni tvořit tým, sdílet život a tvořit společenství, vytvářet program společně s příchozími, postarat se o technické věci. Byly to tehdy velmi nezvyklé kroky, na které církev nebyla z totality zvyklá, čelili jsme nepochopením ze strany některých kněží, někteří lidé si mysleli, že jsme nějaká sekta. Na druhou stranu velkou podporu od kněží, od biskupa a k tomu nápor mladých lidí, kteří toužili poznat, co je to Vesmír.

Žili jsme velmi skromně, vlastně byly první měsíce, kdy jsme žili z mého platu. To, že jsem původní profesí zámečnický a mám technické vzdělání, se mi velmi hodilo. Vyučil jsem se tam snad všem řemeslům, uměl jsem opravit akumulární kamna, musel jsem spravit vodárnu, když v zimě bylo v domě sto lidí a nebyla voda, když nešel telefon, tehdy dráty vedly na Vesmír podle cesty, šlo se třeba ve fujavici a shazovaly se větve z telefonního vedení.

...a Vesmír

pro mládež. Vždyť Duha je od počátku spojena právě s mladými lidmi ze středních či vysokých škol. Pořádáme pro ně přednášky, besedy, diskutujeme nad tématem euthanasie, učíme mladé lidi pečovat o své blízké.

Modlíme se vzájemně za sebe už mnoho let. A také se setkáváme, na Vesmíru i v Duze. A není nás málo... Vždyť domácí hospice se rozrostly o další týmy ze všech koutů Čech, Moravy a Slovenska, letos nás přijelo na Vesmír více než sedmdesát lidí. Při těchto setkáních si jasně uvědomujeme radostnou skutečnost, že můžeme a chceme být spolu, že můžeme prožívat čas díky za naše povolání, za chvíle úlevy a obnovy sil. Je to čas společenství s Bohem a mezi sebou navzájem skrze modlitbu a naše sdílení.

Společenství nás všech žije právě z těchto okamžiků, kdy si uvědomíme proud života, který nás sjednocuje. Žijeme v kultuře smrti, žijeme v době, kde jsou snahy uzákonit euthanasii. Je dobré si opakovaně pokládat otázku – proč jsme vlastně tady a jaký je náš úkol a cíl. Tato služba, na Vesmíru i v Duze, nám ukazuje, že musíme neústupně stát na straně života, na straně pravdy a lásky, spravedlnosti a svobody. Přeji všem týmům z let minulých, nynějších i budoucích, aby byli šťastni v tomto svém krásném povolání. A děkuji všem těmto mladým a krásným lidem za jejich modlitbu, službu a přátelství.

Jana Sieberová)

odpověděla na mnoho inzerátů, ale nikdo se mi neozval. Prostě ticho. Už jsem se začínala strachovat.

Ale přesně po dvou měsících hledání mě pozvali na pohovor do Krajské knihovny Vysočiny. Do Havlíčkova Brodu, města nedalekého mému bydlišti. Když slyšeli, že jsem byla v kontaktu s mládeží a mám kladný vztah k deskovým hrám, začali se usmívat.

A tak jsem nastoupila do m-centra, multimediálního hudebního oddělení zaměřeného na hudbu, filmy a deskové hry.

Pán Bůh mi dopřál nejen velké prázdniny místo malých, ale i práci v oboru, nové zkušenosti a to vše v super kolektivu mých kolegů. Až bude nějaké „příště“, už se bát nebudu a budu věřit, že pro mě Pán opět najde cestu.

se mladí lidé setkávají, mohou prožít společenství...“

(P. Pavel Rousek na DCŽM Vesmír

Učili jsme se jezdit terénními auty v horském terénu, někdy to byly hodiny, kdy jsme dobývali auta ze sněhu.

Úžasnou odměnou byla radost, že se mladí lidé setkávají, že mohou prožít společenství a rozhodují se pro Krista, přijímají svátosti a mohou prožít hluboké chvíle radosti a štěstí. Od začátku jsme věděli, že tento model pastorační služby mladým a rodinám má budoucnost a bude se rozvíjet. Po letech vidím, že jsme s Boží pomocí vytvořili velké dílo i přes všechny osobní nedostatky i těžkosti společného života.

Mám opravdu velkou radost, když se ohlédnu a vidím dílo, které žije, mám radost, že už jedenáct let na Vesmíru slouží P. Tomáš Hoffmann. Rád se tam zastavím a prostě, nestačím děkovat Bohu...

Pavel Rousek)

Rok na Vesmíru, to je dar od Boha

■ Na kus řeči s Petrem Lukáškem, současným týmákem.

77 Jak ses dostal na Vesmír?

Když jsem byl mladší, nikdy se mi tam nechtělo jezdit, i když mě všichni lákali. Až se mě dotklo Světové setkání mládeže v Madridu. Dozvěděl jsem se, že se na Vesmíru uskuteční Pomadrijské setkání pro účastníky. Jel jsem tam teda poprvé a Vesmír mě velice oslovil. Na konci jsem při sdílení říkal, že bych tam vydržel ještě měsíc, načež mi ředitel Tomáš Hoffmann odpověděl, že můžu zůstat klidně dvanáct měsíců jako týmák. Tehdy to pro mě byla utopie, ale Tomáš se mě čas od času ptal znovu. Postupně jsem si s tou myšlenkou, že budu týmákem, začal pohrávat. Šanci jsem tomu dal ale až po pěti letech po dokončení vysoké školy. Loni po Velikonocích mě Tomáš znovu oslovil a já si tentokrát vzal čas na rozhodnutí. Uvědomil jsem si, že je to možná poslední šance stát se týmákem. V té době jsem ale zrovna dostal nabídku na plný úvazek do práce. Dlouho jsem se rozhodoval a modlil se za to, jakou cestu mám zvolit. Začal jsem pracovat jako brigádník, měl jsem super kolegy a věřící šéfovou, které jsem vyložil karty na stůl. A ona mi řekla, že práce není všechno a pokud mě to táhne na Vesmír, tak mi na rok místo v práci podrží. Rozhodl jsem se tedy pro Vesmír.

77 Jaké byly tvoje začátky?

Výhodou bylo, že jsem už před nástupem znal tamější prostředí i lidi. Nešel jsem do něčeho neznámého. Na začátku jsem dostal na starosti úklid domu a liturgii a postupně do života s dalšími týmáky víc a víc pronikal. Člověk si ale po roce uvědomuje, že má stále svoje limity. Na začátku mi někdo říkal, že člověk se stává týmákem se vším všudy po roce.

77 Jak ses sžíval v týmu s ostatními?

V týmu je nás šest, čtyři týmáci a dva kněží. Každý jsme jiný, ale máme i některé

stejně vlastnosti. Nějaké konflikty občas vzniknou, to je přirozené, ale jsem za náš tým moc vděčný a myslím, že to tak máme všichni. Hrozně se mi líbilo, že jsme spolu začali vždy znovu. Podle mě je to dost důležité. Jít do vztahu s člověkem, který mě naštvál nebo zranil, od začátku. Samozřejmě, že je to někdy opravdu těžké, ale nedokážu si představit, že bychom to nedělali. Podstatná je společná modlitba, která stmeluje. Každý den chodíme spolu na růženec, což pro mě bylo před Vesmírem nemyslitelné. Za první měsíc jsem se pomodlil víc růženců než za celý život. Člověk si pak i uvědomí, jakou mu Pán dal milost, že můžeme být spolu.

77 Jaké vlastnosti jsou pro týmáka nejdůležitější?

Nejvíce je asi potřeba, aby byl člověk orientovaný na druhé. Aby se každý, kdo k nám přijede, cítil přijatý. Měl by být týmový hráč, být k dispozici pro druhé lidi v týmu. Zároveň by měl žít s Bohem, přijímat svátosti a modlit se. Kdyby to bylo jenom na člověku, nedokážu si to moc představit. Cítím, že Pán jedná tam, kde my už třeba neovládáme.

77 Jak vypadá běžný den na Vesmíru?

Bývá to hodně různé. Záleží, co má člověk na starosti. Když má službu v kuchyni, je to jasné, musí být připravená snídaně, oběd večeře. Vstáváme kolem sedmé, potom máme dobrovolnou nabídku ranních chval z breviáře. Pokračujeme snídání a každý den máme Slovo na den, což je citát z Bible, podle kterého se snažíme všichni daný den žít. Následný program je hodně různorodý, záleží na typu akce, jak se celý den vyvíjí. Máme opravdu pestrnou nabídku pro nejrůznější věkové skupiny. Nabízíme různé možnosti vyžití, hlubší prožití Velikonoc, Silvestra. Pravidelně míváme Snowboard víkend, Offline víkend, akce pro cetileté, teenagery a podobně. V létě u nás frčí Taneční a Sportovní týden. Jak

už jsem říkal, vždy je nejdůležitější, aby tam byl týmák pro ostatní. To znamená, že když jdou účastníci na jakýkoliv program, měl by tam být uprostřed nich. Když pracují, má pracovat s nimi. Měl by být stále ve střehu a k dispozici.

77 Jak vypadá průměrný návštěvník Vesmíru?

Typický účastník bude mít mezi 15 a 18 lety věku. Ale i když jsme centrum mládeže, nabízíme program i pro jiné věkové skupiny. Pro Vesmír je například typické, že tam jezdí rodiny s dětmi. Pro rodiče to často může být netradiční forma dovolené, kde mohou duchovně načerpat a třeba i pomoci v kuchyni nebo tak. Jezdí si k nám odpočinout a načerpat i cetiletí, někteří z nich jsou také zapojeni do příprav programu na různých našich akcích. Na společné pobyty v přírodě k nám jezdí děti ze základních škol.

77 Je ti 26 let a většina účastníků je o generaci mladší. Pozoruješ rozdíly mezi nimi a sebou v jejich věku?

Myslím si, že spoustu věcí, které trápi dnešní mladé v tom věku, jsem řešil i já. Lidi k nám jezdí, aby zažili něco krásného, aby získali nějaký duchovní prožitek. Aby dobře prožili nějaký křesťanský svátek, aby zažili společenství. To se časem nemění. Ale samozřejmě, jsou i nové věci. Dnes jsou hodně aktuální sociální sítě. Když jsme dříve přijeli na Vesmír, neptali jsme se na heslo WiFi. Ale i na Vesmíru se snažíme jít s dobou.

77 Jakým způsobem?

Například se mládež snažíme vést k tomu, že mobilní telefony, sociální sítě a internet jsou dobrými sluhami, ale zlými pány. Učíme je, že život není jenom požitkářství. Tak se objevují nové nebezpečné ideologie jako například gender. Reagujeme i na tyto nové problémy. Nežijeme ve skleníku, ale snažíme se řešit aktuální

(Vesmíru nechybí kreativita

témata. Co se týče zázemí, tak samozřejmě, že musíme jít s dobou. Myslím, že při různých akcích dokážeme vytvořit opravdu kvalitní podmínky - přijďte se přesvědčit sami třeba na Snowboard víkend nebo Taneční týden.

77 Jak zaujmout mladé lidi pro křesťanství v dnešní době plné nekonečných možností?

Snažíme se jim křesťanské hodnoty předat pomocí toho, že jsme tu s nimi, zajímáme se o ně. Máme bohatou nabídku různých aktivit, které jsou ovšem jen prostředkem k tomu zažít společenství s Bohem a s druhými lidmi. Ať je to například tancování, ježdění na prkně, ale i práce, modlitba, slavení mše svaté, diskutování nad různými tématy a podobně. Sám vím, že je podstatné mít dobré přátele. Je důležité mít člověka, s kterým můžete řešit i důležité osobní věci a otázky víry, nesedět jenom v hospodě u piva a tlachat o blbostech. Mít někoho, s kým mohu diskutovat o vážných věcech, o víře. Někoho takového můžete najít na Vesmíru, mladí tady vidí, že nemusí být na víru sami. Jezdí k nám i křesťané z jiných církví a nevěřící.

77 Nevrtá ti někdy hlavou, že jsi měl radši jít pracovat a nechodit na Vesmír?

Na to se mě ptá hodně lidí. Každému říkám, že rok na Vesmíru je velký dárek

od Pána Boha. Za ten rok jsem načerpal spoustu věcí. Kdybych šel pracovat, člověk by snadněji upadl do koloritu všedního dne. Možná bych na nějaké věci, které mi došly na Vesmíru, taky přišel, ale vyžádalo by si to daleko víc času. Vesmír mi pomohl hlavně v duchovním životě a také v otázkách vztahu k sobě a k druhým lidem. Čtyřicetihodinové soužití s pěti lidmi vám nastavuje dost věrohodné zrcadlo o sobě samém. Člověk se dozví i spoustu dosud netušených věcí a občas to není lehké přijmout. Ale do dalšího života se to hodí. Po roce na Vesmíru cítím, že nemám strach víc odevzdat svůj život Bohu a jít, kam mi Pán ukáže. Nevím, jestli bych to před rokem dokázal. Ten rok mě pomohl těšit se na to, co mi Bůh připravil.

77 Opouštíš Vesmír a vracíš se do Brna. Nebojíš se náhodou návratu do reality?

Když jsem byl poprvé na Vesmíru, řekl jsem, že má jedinou chybu: člověk někdy musí odjet a vrátit se do reality všedního dne. To teď platí ještě více. Důležité je nezůstat na to sám, aby člověk nezajel do starých kolejí. Naštěstí se mám kam vracet, takže nějaký zvláštní strach nemám. V Brně, kde teď budu pracovat, mám spoustu přátel a společenství, které jsem již dříve během studia vysoké školy navštěvoval. Dobří přátelé a dobrá parta jsou pro člověka a jeho víru velmi důležité aspekty. Pokud na to nebudu sám, věřím, že dokážu správný směr z Vesmíru udržet.

převzato ze signály.cz)

(Lidé Vesmíru

Vesmír je pro mne velkým domovem

■ Anička Stejskalová (roz. Musilová) – první Vesmírná týmačka

V mých 18 až 20 letech a rozhodnutí uposlechnout touhu a výzvu „Jdi sloužit“ mi otec Pavel nabídl možnost být jednou z těch, kteří budou sloužit mladým a opravdově pro ně žít.

S prvotním nadšením a až úplně Vesmírně jsme prožívaly tu nefalšovanou, upřímnou lásku, kterou nám Bůh dopřával plnými doušky. A i když to často bylo těžké a náročné, táli a rozplývali jsme se jak kousky ledu nad každou vteřinou, hodinou, dnem, které nás obohacovaly stále a stále víc. Učili jsme se žít to nádherné společenství v týmové rodině, „být jedno“, „žít pro druhé“ a přitom zůstat sám sebou se vším co jsme a co nám Bůh dal.

A Vesmír začal růst... Naučil nás vnímat krásu života zde na zemi úplně jinak! Léta jdou a já se stále, ale už se svojí rodinou, ráda vracím opět načerpat tu Boží něhu, která je tam právě díky všem, kteří zde slouží tak blízko, že si na ní mohu „jako-by“ sáhnout a je dávana všem. Vesmír je pro mne velkým domovem.

Až teď po letech začínám vnímat všechny ty dary, kterými mě Pán službou na Vesmíru obdaroval a jedním z nich je i rozhodnutí a touha našich dětí sloužit a hledat svůj směr života také právě zde na tomto místě. Já už jen jako matka a jako jeden z prvních členů týmu v tichosti modlitby a z hlubiny srdce volám „*Pane daruj svou milost a lásku všem těm, kteří se o Tvůj Vesmírný dům starají, kdo ho strážejí a sílu k tomu, aby zde vždycky sloužili s radostí*“. Děkuji, že centrum života mládeže vzniklo, že JE a budu stále pamatovat, aby zůstalo až do doby, dokud ho Bůh bude potřebovat!

Ted' je čas jít, Pane, za Tebou

■ **Zdislava Poláková (roz. Černocho-
vá) – pracovala rok a 8 měsíců na Ves-
míru, ale potom ještě 11 let na DCM
v Hradci Králové**

Je mi 21 let, opouštím své rodné Valašsko a vydávám se za dobrodružstvím do světa, který se jmenuje Vesmír. Stávám se týmákem. Dostávám na zodpovědnost kuchyň a stovky hladových krků. Říkám si: „*Hospodin má ve mne asi velkou důvěru!*“ Nereptám a jdu do toho: „*však to je jako bych vařila doma, jen to všechno hodně vynásobím, připočtu na přípravu pár hodin, použiji dvaceti litrové hrnce a je to*“. Zjišťuji, že být týmákem není jen o práci, kterou dostává na starost (v mém případě kuchyň), ale o tom, že je VŠÍM. Tu někdo potřebuje popovídat, tam zase někdo vyslechnout,

ostříhat, namasírovat záda, pohlídat děti, něco přišít, vymyslet program, připravit slovíčko na den... Zjišťuji, že v tom všem jsem šťastná. Jako malá jsem si lámala hlavu, čím budu. Mohu být téměř vším, to je geniální!

Uběhl rok, a já nechci odejít. Smlouvám s Hospodinem a Pavlem R. „ještě jeden“. Druhý rok běží v podobných kolejkách. A zase šťastná. Můj klidný týmácký život nabourá prosba Pavla R., zda bych byla ochotna odejít z Vesmíru a jít pracovat na Diecézní centrum pro mládež (DCM) do Hradce Králové. No, to se mi ani v nejmenším nechce, a tak tuto lukrativní nabídku odhazuji přes palubu. Inu, ona se ale vrací znova. Tentokrát slibuji, že si to promyslím...

5. února 2001 otevírám dveře kanceláře DCM a jdu do práce. Čeká mne kancelářská židle, stůl, počítač a hlavně Lída Horáčková. Začíná pro mne nová etapa práce s mládeží. Dostávám se na půdu biskupství, Sekci pro mládež, pomáhám při organizaci diecézních, celostátních i světových setkáních mládeže ...

v Torontu se potkávám se sv. Janem Pavlem II. Moderuji, konference pro mládež v Praze, ale nejraději – nejraději se vracím na Vesmír. Ať už na víkendy s animátory, přípravky na diecézka, porady atd.

Vesmír se pro mne stal místem setkání: s lidmi a s Bohem. Bůh se mi na tomto místě tolikrát zjevil: v událostech, v lidech, v přírodě. Kvůli mně musel jednou rozmnožit rýži, neboť na Vesmír přijelo jednou tolik lidí, než pro kolik jsem vařila. Na všechny vyšla normální porce a ještě mi miska rýže zbyla!

Všechno má svůj čas a určenou chvíli, a tak po naplněných 11 letech na DCM opouštím tuto práci a děkuji spolu s desítkami lidí za VŠE. Kde jinde, než na Vesmíru!

Vracím se do svého rodiště, nacházím práci v Nizkoprahovém zařízení pro děti a mládež a uvědomuji si, co všechno této mládeži „z ulice“ chybí, jak postrádá lásku, porozumění, odpuštění, naději, radost, smích... To vše, čeho byl Vesmír plný!

(Lidé Vesmíru

Vesmír se stal součástí života obce

■ **Alena Křížová, starostka obce
Deštné v Orlických horách**

„Čas letí jako bláznivý...“ zpívá se v jedné písni a to bychom mohli říct i o Vesmíru. Je to až neuvěřitelné 25 let, tedy čtvrtstoletí je tu s námi a za tu dobu urazil velký kus cesty. Stal se součástí života v obci. Můj obdiv patří všem, kteří se na jeho chodu podílejí nebo podíleli. Vesmír měl a má velké štěstí i na své duchovní otce Pavla Rouska a Tomáše Hoffmanna, oba jsou úžasní. I já jsem měla možnost prožít pár chvil na Vesmíru, poznat zde zajímavé lidi. Vesmír je pro mě místem, kde v dnešní uspěchané době nacházejí mladí lidé útočiště, mohou se zde svěřit se svými starostmi, problémy, podělit se i o chvíle radosti.

Na Vesmíru se mladí setkávají s řadou dalších kněží

Vesmír, Sportovní týden

Teprve pořádně zjišťuji, jakým bohatstvím Vesmír je. Nabízí mladému člověku prostor pro to „být sám sebou“, chovat se přirozeně, smát se, ale nebát se i ztišit, vyplakat všechnu bolest, kterou za svůj život už zakusil, být pro někoho důležitý, někam se těšit, najít přátele, pomáhat při různých věcech, realizovat se, hledat Boha a nacházet Ho.

Pomáhám při zrodu společenství mládeže v mém rodišti a jedeme na Vesmír, protože si říkám: „to musí poznat“! Později se vracím do královéhradecké diecéze, začínám pracovat v Domácím hospici Duha v Hořicích a těší mne, že mohu spolupracovat s Pavlem R. - našim hospicovým kaplanem. Usmíváme se a říkáme si, že jsme začali u mládeže a pokračujeme u umírajících. Je

to podobné: na Vesmíru i v hospici člověk asistuje u Božích věcí a zázraků.

A když se mi dnes do něčeho nechce, vzpomenu si na píseň, jejíž slova pro mne byla důležitým znamením Božím ve chvíli, kdy jsem se rozhodovala, zda se do dobrodružství jménem Vesmír vydat. Ta slova jsou: „*Ted' je čas jít, Pane, za Tebou...*“

Návrat života ...

Je zajímavé si všimnout, jak Vyšší Prozřetelnost dala právě skrze různé lidi a okolnosti vzniknout DCŽM Vesmír na místě, které je spojeno s bolestí, nenávistí a ... i smrtí a tak navrátila místu Nový Život!

Kolem kostela sv. Matouše, v jehož blízkosti se DCŽM Vesmír nachází, byla obec Jedlová (Tannendorf), ve které (ve staveních na loukách a stráních) kolem kostela žilo na začátku 2. světové války přes šest set lidí! Protože ale většina těchto obyvatel byli Němci, museli po válce v r. 1945 odejít.

Začala nová historická etapa: život nebyl, obec pustla, domy padaly ... včetně kostela. Obecní škola se začala brigádně a postupně přestavovat a zvětšovat na pionýrský tábor či rekreační zařízení. A někteří lidé říkají, že to byli právě pionýři, kdo urychlili devastaci kostela sv. Matouše.

Rok 1992 přináší další etapu historie místa: O. Pavel Roušek je poslán, aby areál Vesmíru změnil na místo, kam jezdí mladí lidé a nacházejí tam své vrstevníky, kněze, přijetí, společenství ...! A to trvá už 25 let. A co je navíc k tomuto také zajímavé ...?

Koncerty v kostele sv. Matouše mají neopakovatelnou atmosféru

Rozbitost kostela, vyjadřující co se děje když člověk opustí Boha a opravdové hodnoty, je ožívována a plněna mladými lidmi a novým životem. Kontrastuje zde tedy určitý „plod“ nenávisti a hněvu, zloby s Novým Živodem Ducha, vytvářeným snahou o vzájemné vztahy lásky, v kterých je zvláštním způsobem „hmatatelný“ Bůh.

Tomáš Hoffmann

(Lidé Vesmíru

Těší mě podílet se na něčem hodnotném

■ Jan Šimáček, který „byl u toho“, když Vesmír vznikal, byl tehdy zástupcem přednosty Okresního úřadu Rychnov nad Kněžnou

„Pane Šimáčku, nejen, že jste byl jedním z těch, který vnímal v době čerstvě pototalitní, že by bylo dobré, aby mladí lidé v naší diecézi měli místo, kam mohou jezdit a, řečeno jednoduše, zažívat pro jejich život důležité chvíle s přáteli, s duchovním nábojem a pozadím ...! Vy ale i dále velmi konkrétně pomáháte, aby Vesmír v podmínkách dnešní společnosti (v mnohém velmi odlišné od 90. let) fungoval a „šel dál“ – rozvíjel se, odpovídal potřebám dnešního mladého člověka. Proč to děláte?“

Těší mě podílet se na věcech, které pokládám za skutečně hodnotné. V rámci mnohaleté, úzké spolupráce, jsem se přesvědčil, že přínos Vesmíru a obdobných center (míst setkávání mládeže učící a snažící se žít vzájemnost v evangelním duchu) je velmi vzácný a jeho význam v budoucnu pravděpodobně ještě poroste.

Existence těchto míst není ovšem samozřejmostí. Jejich duchovní, personální i materiální zabezpečení vyžaduje od zodpovědných mimořádné schopnosti, talenty, odvahu, stále vzdělávání, výkonnost i statečnost.

Platí to hlavně pro kněze, kteří jsou mj. neformálními i formálními vedoucími těchto „zařízení“ a nesou za ně také plnou odpovědnost. Velmi si jich proto vážím. Někdy však také trnu, když vidím obtížně zvladatelný rozsah a intenzitu jejich činností.

Je mi proto ctí, že s nimi mohu dlouhodobě spolupracovat a pomáhat jim řešit alespoň některé

Vesmír, chvíle společného „tématka“

Místo, kde poznáte, že normální je věřit

■ Rodina Dyčková – tatínek Luboš vykonával nějaký čas v areálu Vesmír technického správce. Dnes má se svojí ženou Lenkou tři děti.

V roce 2001–2003 jsme pracovali jako správcovská rodina na Vesmíru. Já jsem se staral o technický stav areálu a manželka Lenka měla na starosti jednoduché účetnictví. Pro nás oba to byla nová pracovní zkušenost a zároveň zcela nové prostředí.

V té době jsme měli čerstvě narozenou dceru Terešku a bydleli v okále přímo v areálu střediska. Byli jsme součástí života otce Pavla Rouska a mladých lidí (týmáků), kteří na Vesmíru bydleli a dali se k dispozici Bohu, aby byli „tužkou v Jeho ruce“ a snažili se sloužit druhým a učili se zároveň žít v komunitě. Ano život na Vesmíru je život v komunitě. Z pohledu správcovské rodiny je to náročné na přizpůsobení se duchu na Vesmíru, protože je to úplně jiný život, než je pro rodinu obvyklý. Tehdy jsme chodili na společné obědy do hlavní budovy a velmi úzce jsme tvořili „Vesmírnu“ komunitu. Někdy to bylo docela náročné se přeorientovat na nadšení mladých lidí. Každou neděli večer jsme u nás v okále měli pracovní schůzku, kde jsme měli také možnost pohovořit ještě více o životě s otcem Pavlem, týmáky a tak se vzájemně poznávat.

Každé ráno jsem jezdil dolů do Deštného pro pečivo a to bylo v zimě dobrodružství, smíšené s obavami jestli nezapadnu. Tenkrát napadlo nejvíce sněhu za posledních desítky let. Celá hlavní budova i chatky byly před velkou rekonstrukcí, takže údržba byla náročnější. Já jsem byl mladší a vlastně jsem se všechno učil za pochodu a učil se od otce Pavla Rouska. Vzpomínám si, jak jsem do křovinořezu doplnil jiné palivo, než bylo doporučeno a křovinořez B400 přestal po hodině fungovat. Zašel jsem za otcem Pavlem

Vesmír, Taneční týden

Rouskem a narovinu vyklopil mou chybu. Styděl jsem se a očekával rozhorlení. Ale otec Pavel Rousek mě úplně „odzbrojil“, když mi řekl „všichni se učíme“. V jeho očích byla lidskost i svatost! A takto mě ohromoval vícekrát! Být vedle něho v životě mi bylo velikou ctí. Ve svém životě jsem nikdy nezažil tak svatého člověka, který nikdy nevyřkne špatné slovo na druhého. Kolikrát měl „právo“ to říci, ulevit si, ale on měl v sobě úžasnou vnitřní kázeň a čistotu, kterou v mých očích vynikal nad všemi, které jsem během svého života poznal. Jestliže jeden novinář řekl o papeži Janu Pavlu II., že je muž jedné tváře, tak já to mohu říci o otci Pavlovi Rouskovi. Vzpomínám si, jak jsme prožili vzájemně mnoho krásných momentů, kdy jsme spolu na střeše vytahovali ledy z okapů, nebo opravovali různé technické problémy v areálu. Prožili jsme krásné vánoční svátky, Velikonoce Nikdy jsem nezažil tak krásnou a čarovnou zimu. Vždycky jsem děkoval Bohu za ten veliký dar. Na Vesmíru je nádherná příroda a má v sobě velikou moc Boží atmosféry.

Mladým lidem Vesmír určitě doporučuju, protože poznají, že je normální věřit. Setkají se s novými kamarády a načerpají vnitřní sílu do všedních dnů.

Bůh mi dal prožít život na Vesmíru a já zakusil jeho velikou moc. Ukázal mi, že může všechno, protože před životem na Vesmíru jsem Ho volal ze vši své síly a z hlubin svého srdce volal „pošli mě a já půjdu“. Poznal jsem mladé, kteří chtěli slyšet Boží hlas, poznal jsem sympatické týmáky a světce otce Pavla Rouska.

Lidé Vesmíru

obtížné úkoly. Věřím, že tato práce má smysl, protože přispívá k dlouhodobému udržení a zkvalitňování hodnotné nabídky pro mládež.

Našel jsem na Vesmíru svoji životní lásku

■ Pavel Zemánek – nikdy nebyl ve Vesmírném týmu přímo, ale po více než 10 let byl jedním z nejvěrnějších pomocníků při setkáních nejen na Vesmíru.

Na Vesmír jezdím téměř od začátku. Za tu dobu se zde vystřídali kněží Pavel Rousek s Tomášem Hoffmannem a spousta týmáků.

Vesmír je jako můj druhý domov. Zde se mohu chovat naprosto přirozeně. Je to dům, ve kterém člověk potká mnoho kamarádů, přátel a může se zde seznámit se svojí životní láskou. I já jsem si tady našel svou drahou polovičku. Za to vděčím Vesmíru, ale hlavně Bohu.

Díky různým akcím získáváme nové zážitky, můžeme se s ostatními bavit o normálních věcech, prožívat svou víru a sdílet společenství.

Vesmír je pro mě místem, na které se nedá zapomenout. Nebojte se, rodiče, posílat své dospívající děti na Vesmír, protože zde stráví svůj volný čas lépe než u televize či počítače nebo v nějaké podivné partě. Vesmír je místem společenství a přátelství.

DCŽM Vesmír

Jedná se o diecézní centrum královéhradecké diecéze, jehož cílem je vést mladé k opravdovým hodnotám (vztah k Bohu, kvalitní mezilidské vztahy, nalezení a objevení sebe sama, pozitivní vztah k práci apod.). Nachází se v srdci Orlických hor v Deštném. Na chodu centra a programu se v současnosti podílí kněží Tomáš Hoffmann s Janem Barborkou a čtyři dobrovolníci, dva mladí muži a dvě mladé ženy.

Více informací na webových stránkách <http://www.vesmír.signal.cz/>

Měla jsem v životě štěstí

Neuvěřitelný příběh dívky číslo 659 z vlaku Nicholase Wintona

V Hradci Králové, městě svého dětství, oslavila devadesáté narozeniny **Hana Kleinerová**. Její příběh začal v létě roku 1939 na peronu pražského hlavního nádraží a pokračoval na téměř místě o 70 let později. Hana odjela 31. 7. 1939 posledním vlakem, který se podařilo vypravit z protektorátu Čechy a Morava siru Nicholasi Wintonovi.

Do Londýna tehdy odvezl 669 převážně židovských dětí, aby je zachránil před nacisty. Na 1200 km dlouhou cestu za svobodou se vydala společně se svou starší sestrou Soňou tři dny poté, co oslavila dvanácté narozeniny. Drobná žena, která se do rodné země natrvalo už nikdy nevrátila, to při našem setkání komentovala lakonickým konstatováním: „*Měla jsem v životě štěstí.*“

Rodina, do které se Hana Kleinerová narodila, žila na Pražském Předměstí. Její dědeček Alois a jeho bratr Josef založili na tehdejší Husově třídě č. 19 (dnešní Dukelská ulice) řeznictví. Závod později rozšířili ještě o uzenářskou výrobu. „Hradec jsem měla vždycky moc ráda. V roce 1933 jsem začala chodit do Masarykovy školy, krátce před tím dokončené podle návrhu Josefa Gočára. Učení mě bavilo. Já i Soňa jsme rády četly, doma bylo hodně knih. Zajímala mě matematika, cizí řeči, byla jsem praktická na rozdíl od Soni, která měla bohatou představivost. O emigraci se u nás doma začalo mluvit v roce 1938, po vyhnání Čechů ze Sudet. Matčin bratranec, který studoval v Mnichově a v roce 1936 se vrátil domů do Chebu, věděl o nacismu své. Na jeho popud se rodiče po německé okupaci v březnu 1939 začali starat, jak nás dostat ven. Brzy pochopili, že tady už nic nebude jako dřív. Že třeba nebudeme moci studovat a oni vždycky chtěli, abychom měly

Dvanáctiletá Hana krátce před deportací

vzdělání. Říkali nám, že to bude možná na delší čas, ale ne na vždycky.“

Rodiče Hany Kleinerové byli o tři roky později povoláni do transportu, který odjížděl 21. 12. 1942 z Hradce Králové do Terezína. Odtud byli v lednu 1943 odvezeni do Osvětimi, kde zahynuli. Rodinné fotografie uchovali známí. To bylo podle Hany velmi důležité. Bez vzpomínek lidé ztratí kořeny.

„Bylo dobré, že jsme nebyly malé děti. Už jsme věděly, jak se máme chovat. Co nám

rodiče vštěpovali, bylo respektovat lidi, ne být falešný a zůstat čistý. Vzpomínat jsme začaly hned, jak jsme odjely. A tak nám nic nezmizelo. V duchu jsem znovu chodila po Hradci Králové. Ranní cestou do školy, do města, kolem muzea a sokolovny. Ten obrázek neblednul. Místa dětství. Procházky u Labe, alej u elektrárny, nedělní korzo. Neděle byl jediný den, kdy jsme mohli být spolu. V týdně rodiče pracovali v závodě a v obchodě, maminka tam byla celý den, tak jenom v neděli jsme byli všichni pohromadě. Tatínek mnohdy býval unavený, a tak byl rád, když nedělní odpoledne propršelo a na procházku se nemuselo. Ale když bylo hezky, tak jsme chodili pokaždé. Na korzo a potom do cukrárny.“

Poslední vlak do Londýna vypravil britský burzovní makléř Nicholas Winton z Prahy 31. 7. 1939. Další, plánovaný na 1. 9. 1939, už nevyjel. Německou invazí do Polska začala druhá světová válka. Hana Kleinerová a její o rok a půl starší sestra Soňa už byly v bezpečí.

„Měly jsme jenom malé kufříčky, víc poslali rodiče speditérem. Ty šaty jsme pak nosily tak dlouho, až jsme z nich vyrostly. Odjezd byl smutný. Poprvé jsme měly zůstat bez rodičů, a to jsme ještě nevěděly, že je to navždy. Rodiče, kteří nás vyprovázeli, se drželi a neplakali. To si pamatuju. Německo – Holandsko – velkou lodí do Anglie. Poprvé jsem

I přes tragické momenty svého života rozdává Hana optimismus

Hana se svými příbuznými Ivanem a Janem Krausovými

viděla moře. A úplně bílý měkký chléb, nakrájený na tenké plátky. Na ten vzpomínají všechny Wintonovy děti. Vlak do Londýna. Přišel pro nás strýček Fritz, ten maminčin bratranec z Chebu. Se ženou, tetou Gizelou, na tom nebyli dobře. Byli bez práce, obývali jeden pokojíček. A my jsme měly pořád hlad, asi nervy. Nějaký čas jsme potom se Soňou bydlely na jedné londýnské ubytovně pro ženy a ještě v srpnu 1939 jsme se ocitly v Bostonu. To je malý přístav v Lincolnshire, na východním pobřeží Anglie. Emigranti z Bostonu podle něj pojmenovali několik svých osad. Nejznámější je Boston v Massachusetts ve Spojených státech amerických. V té době bylo město skoro tak velké jako Hradec Králové. Ale byly tam staré, malé domky se zahrádkami, žádný Salon republiky. V září jsme šly do školy, do třídy o stupeň niž než doma. Netrvalo dlouho, začaly jsme číst, učily jsme se rychle. Byla to dívčí škola, ve které jsme se cítily moc dobře. Stýskalo se nám, samozřejmě. Rodiče nám pravidelně psali, my jim už tolik ne. Nikdy si nestěžovali, ani když je vyhnali z firmy. V roce 1941 dopisování přestalo, už jsme dostávaly jenom zprávy přes Červený kříž. Později jsem o tom, co mě potkalo, moc nemluvila. Lidi to přivádí do rozpaků. Když se někdo ptal na rodiče, řekla jsem – už nežijou.“

Po válce zůstala Hana Kleinerová v Londýně. Podařilo se jí dostat na univerzitu, kde díky českému stipendiu vystudovala chemii. V oboru potom pracovala až do svého odchodu do důchodu. Aktivně se také věnovala práci v dobročinných organizacích.

„Byl to dobrý život, do jisté míry i šťastný, ale ta jizva tam je. Myslím na to každý den. Když mně bylo padesát let, pořád jsem ještě měla život před sebou. Rodiče už ne. Ani důchod nezažili, nikdy nepoznali, jaké to je odpočívat po celoživotní práci. To bolí. Ale Hradec Králové mám pořád v srdci, a jak!“

Do města svého dětství se Hana Kleinerová vrátila poprvé až v roce 2009. Prvního září toho roku vyjel z pražského hlavního nádraží Winton Train. Mimořádná vlaková souprava projela během čtyřdenní cesty trasu, kterou sedmdesát let před tím absolvovaly děti z posledního Kindertransportu. Haně se moc jet nechtělo, ale manžel Cedric ji přesvědčil. Zajímá se o architekturu a Hradec Králové považuje za jedinečné město. Přijeli v létě 2009. Ještě před nástupem do unikátního retro vlaku. A tady začíná druhá část příběhu. Jejimi ústředními postavami jsou bratři Ivan, Michael a Jan Krausovi.

„Já jsem dělal v té době pořad Uvolněte se, prosím. Se štábem České televize jsem tím vlakem společně s dalšími novináři jel také“, vzpomínal na hradecké oslavě devadesátin Hany Kleinerové herec a moderátor Jan Kraus. „Během jízdy jsem vedl rozhovor se třemi dámami a jedna z nich byla Hana. Já tenkrát nevěděl, že ona je moje příbuzná. A ona nevěděla, že já jsem její příbuzný. Natočili jsme tu retro cestu, na jejím konci jsem se v Londýně setkal se sirem Wintonem a tím to pro mě skončilo. To bylo v roce 2009. Asi před třemi lety můj mladší bratr Michael, politolog na

univerzitě Middlebury v americkém Vermontu, začal hledat naše příbuzné z otcovy strany. Otec přežil holocaust, ale nikdy jsme se nedozvěděli, kolik lidí z rodiny zahynulo. Tak jsme si řekli, že je zkusíme najít. Že to nemůže skončit jako černá díra. Našli jsme jich padesát šest. A potom mi bratr, který dál vytrvale pátral, poslal snímek Hany s mojí loutkou. Tu v tom televizním pořadu, který jsem moderoval, dostal každý host. Jak jsem tak koukal na tu fotku, začalo se mi vybavovat, že je to jedna z oněch tří dam z Wintonova vlaku, se kterými jsem dělal rozhovor. Michael mně vysvětlil, že je z větve naší prarabiny Henriety, která se provdala za Aloise Kleinera. Tedy sestřenice z druhého kolena. No, to byl grandiózní objev!“

„Bratr Hanu kontaktoval. Zjistil, že s manželem žije v Londýně a pravidelně jednou ročně se vrací do Čech. Poprvé jsme se sešli v Praze. Podruhé to bylo přímo tady v Hradci Králové, když do té doby bezejmenná ulice na Moravském Předměstí dostala název Kleinerových. To byl tady se mnou i bratr Ivan, spisovatel a loutkoherec. No a teď tady všichni tři slavíme s naší Haničkou narozeniny. Ona je pro mě symbolem. My těch příbuzných máme strašně málo. Už to, že jsme našli oběti, byl obrovský úspěch. Ale že najdeme živé příbuzné, to nás nenapadlo ani ve snu. V té hrůze, kterou holocaust znamená, je to něco jako zázrak. Díky němu rodinu, kterou jsme našli, znám. A díky Haně mám pocit, že se s ní stýkám.“

Pod pokličkou CSM Olomouc

aneb co se také stalo, ale nebylo vidět

Pojďme si krátce připomenout olomoucké dny plné sounáležitosti, víry, radosti a naděje. Ohlédnutí se za Celostátním setkáním mládeže v Olomouci, hodnocení hlavních organizátorů akce a postřehy účastníků nabízí pohled na setkání jinýma očima.

Povzbuzení ve víře a touha po společenství víry, tak charakterizoval v jedné větě setkání a to, co by mělo mladým lidem přinést, ředitel Sekce pro mládež a hlavní organizátor setkání mládeže v Olomouci 2017 P. Jan Balík.

Po pěti letech se opět konalo celostátní setkání mládeže, tentokrát v Olomouci, kterého se zúčastnilo okolo 8,5 tisíce mladých. Tato setkání vycházejí z myšlenky a touhy sv. Jana Pavla II. po tom, aby se mladí lidé scházeli a to v celostátním i celosvětovém měřítku.

Akce, která v Olomouci probíhala od 15. do 20. července 2017, přitáhla pozornost nejen věřících z celé České republiky, ale také pozornost médií a mnoho lidí,

kterí fandí mladým s hodnotami. „*Takovéto setkání ukazuje, že v České republice je mnoho lidí, kteří se sice k víře nehlásí, církev nemusí, ale přirozeně vnímají, že je potřeba dělat všechno proto, abychom podpořili v mladých lidech dobro.*“, sdělil P. Jan Balík, pod jehož rukama se celé setkání před rokem a půl začalo připravovat.

Za organizací setkání stálo okolo sedmi stovek lidí, kteří se rozhodli nasadit do služby a pomoci se zajištěním nejrůznějších funkcí. „*Začala jsem na tom pracovat před rokem a půl, kdy jsme se v pěti lidech poprvé sešli. Kromě úzkého týmu na tom pracovalo přes šest set dobrovolníků, kteří měli na starost režii společných programů, hudbu, přípravu liturgie, technické zabezpečení, pódium, zajištění hostů*

a přednášejících, ubytování všech účastníků, stravování ... a asi jsem ani nevyjmenovala všechny“, popisuje přípravy Alžběta Vacková, manažerka setkání a pokračuje: „*Měla jsem na starost hlavně administrativně organizační oblast. Strávila jsem mnoho hodin vyjednáváním věcí, které jsou jasné, ale ten, s kým jednáte, je pochopit nechce nebo má špatnou zkušenost s nějakými akcemi z minulosti. Někdy jsem jela z Prahy na osmou hodinu ranní do Olomouce na schůzku, strávila jsem tam celý den, a často i s pochybnými výsledky, kdy mě někdo vykopl, že s námi spolupracovat nebude apod.*“. Ne každý si uvědomuje, že jsou za tím vším stovky hodin práce, jednání, telefonování, výjezdů do Olomouce atd. Úkolem Alžběty bylo seznámit lidi s tímto projektem, nadchnout je pro to

Koncert Prague Cello Quartet

Talkshow Kněz v akci

a získat je, dále získat spolupráci, zdroje financí, zajištění bezpečnosti a mnoho dalších strategických věcí.

„Co je důležité, nosné a ne každého to napadne, je modlitba... To, že bylo setkání giganticky požehnané, nebyla práce nikoho jiného, než Pána Boha“, dodává manažerka setkání, která dle svých slov musela často i přes pečlivou organizaci a 120 % nasazení důvěřovat Bohu a výsledek celé akce Mu svěřit do rukou. Výraznou Boží režii museli vnímat i všichni, kdo věděli, že je pro průběh setkání důležité i počasí a sledovali jej na radaru. „Když jsme se dnes (v sobotu, pozn. red.) dívali na radar, tak všude pršelo, ale před Olomoucí se mraky rozestoupily a za Olomoucí zase spojily“, popsal Tomáš Valtr, který v přípravném týmu stavařů zajišťoval veškeré stavební práce - stavění podí, hydrantů na pití, baru s občerstvením pro účastníky, zajišťovali logistiku, s týmem stavěli stany, kulisy atd. a předpověď počasí sledovali velmi pečlivě. „To nebyla náhoda, Bohu díky za to“, dodává Tomáš. Tento stav počasí také komentoval P. Jenda Balík slovy: „Je to zázrak Boží, je to ochranný plášť Panny Marie, který nad námi drží“.

Ze stran organizátorů byla slyšet také velká pochvala spolupráce s městem, univerzitou, vojáky a policií. „Bylo to neuvěřitelné, naprosto ukázková spolupráce nás a Policie České republiky“, vzpomíná Alžběta Vacková. „Taková vstřícnost, péče,

skvělá domluva, skvělá organizace, to jsem nezažila snad nikde. S organizací akce nám pomáhalo téměř dvě stovky policistů, a bylo všude znát, že dělali maximum. Děcka se s nimi chodili fotit, zdravili je, děkovali jim. Je to pro mě velké svědectví víry, sami policisté se vyjádřili, že tohle ještě nezažili, že je to pro ně nepochopitelné. Například při adoraci zůstalo sedm tisíc mladých lidí v naprosté tichosti, všichni se chovali slušně, chodili disciplinovaně po přechodech, nikdo na policisty neházel plechovky...“ rozšiřuje Alžběta odpověď na otázku, co ji na setkání potěšilo a oslovilo.

”*...byla jsem vážně šťastná a vděčná za každou vteřinu, kterou jsem obětovala tomuto setkání ... Opravdu mi to přišlo smysluplné a nádherné.*

Po vigílii stáli na přechodu policisté a drželi v rukou hořící svíčky, které měli předtím účastníci při modlitbě. „Nevím, jestli to pro ně byla sranda nebo v tom vnímali něco víc, ale stejně to bylo vlastně silné. Svíčky jsme měli zapálené při modlitbě. A fakt, že si následně tyto svíčky policisté vzali, nechali je hořet a nějakým způsobem se sjednotili s atmosférou setkání a de facto nesli naše poselství dál, se mi moc

líbilo. I když tomu možná přidávám hlubší význam, než jak to policisté sami vnímali, stejně mně to přijde krásné. Nevíme, co to v nich zanechalo, ale Bůh přece dokáže působit i přes drobnosti“, svěřil se s viditelným nadšením Honza, jeden z účastníků setkání.

Program celé akce byl z části společný. Na hlavním podiu byla slyšet silná svědectví, katecheze, hluboký příběh podaný formou několika scének. Všichni se společně mohli účastnit mší svatých a modlit se. Z části byl program volitelný, skládal se z přednášek, seminářů, workshopů a koncertů. Přednášek bylo na výběr za celé setkání více než sto a dotýkaly se snad všech témat, na které si mladý člověk vzpomene. Od hledání povolání, přes krizi víry, čtení Bible, exorcismus, téma psychologie vs. víra, pornografie, hormonální antikoncepce, identita muže a ženy, finanční gramotnost až po téma jak číst dnešní média a čemu věřit. Pro přehlednost byly přednášky rozděleny do čtyř oblastí a to: Víra, církev, duchovní život; Křesťan a svět; Vztahy, sexualita, manželství; Finance a hudba. „Bohužel se spousta přednášek, na které jsem chtěla jít, kryla, ale musela jsem se rozhodnout“, popisovala účastnice Klára svoje každodenní dilema. „Výběr byl opravdu obrovský. Každopádně jít na Jirku Stracha byla dobrá volba, líbilo se mi, jak silný má vztah s Bohem jako Otcem a dokáže o tom mluvit“, dodává Klára po přednášce herce a režiséra Jiřího Stracha, který

⚪ Biskup Jan Vokál vede modlitbu

⚪ Olomouc zažila mnoho emotivních chvil

přijal pozvání jako host na celostátní setkání mládeže i letos, stejně jako do Žďáru v roce 2012.

Každý společný večerní program byl zakončený modlitbou. Mladí lidé mohli na vlastní kůži zakusit několik způsobů modliteb a třeba si i najít, která je jim blízká. Některým modlitbám byly věnovány celé přednášky či semináře v rámci volitelných programů. Zájemci tak mohli hlouběji pochopit smysl a význam např. růžence, Korunky k Božímu milosrdenství, modlitby chval, modlitby pohybem, vnitřní nebo klasické modlitby. „*Když jsem viděla ty davy děcek, jak se modlí, byla jsem vážně šťastná a vděčná za každou vteřinu, kterou jsem obětovala tomuto setkání, aby tam oni mohli být. Opravdu mi to přišlo smysluplné a nádherné*“, zamýšlí se manažerka Alžběta a dodává: „*Fakt to má celé smysl. V Olomouci došlo k hodně obrácení, mladí chodili ke zpovědi, o přimluvnou modlitbu byl velký zájem, stály se na ni fronty. Zkrátka, bylo to krásné.*“

Důležitým a výjimečným bodem programu byla pouť na Svatý Kopeček, který se díky své blízkosti vysloveně nabízel. „*Nechat si to ujit by byla velká škoda. Z logistického pohledu to byla nejsložitější záležitost, nicméně zpětně to hodnotím velice kladně. Myslím, že se věc vydařila a patřila sem,*“ zamýšlí se P. Jan Balík. „*I když šlo o náročnější záležitost, mladí ji přežili a mají určitou vzpomínku,*“ zhodnotil to s úsměvem.

Pouti předcházelo ten den setkání účastníků setkání po jednotlivých diecézích. Pro mládež z naší diecéze byl připraven program na olomouckém Dolním náměstí. Setkat se s mladými a podpořit je přijel i královéhradecký biskup Jan Vokál, který vyprávěl o své životní cestě ke kněžství, následně požehnal účastníkům, kterých se na CSM z naší diecéze účastnilo celkem 841.

77 **Není přece normální, aby se sešli mladí lidé ve věku 14–25 let, poslouchali dvě hodiny dospělého muže, jak mluví o smrti své manželky a smrti dvou dětí.**

Mládežníci svého biskupa obdarovali perníkovou katedrálou Svatého Ducha a pak už všichni společně vyrazili na pouť na Svatý Kopeček, kde po společném programu a svědectví na pódiu, postaveném na Svatém Kopečku pouze k této příležitosti, byla slavena mše svatá, kterou celebroidl biskup František Lobkowicz. Pastýř Ostravsko-opavské diecéze svým srdečným a přirozeným přístupem oslovil (nejen) v kázání nejednoho mladého poutníka.

P. Balík se pastorační mládeže věnuje dlouhá léta, jako ředitel Sekce pro mládež v letech 2001–2005 a podruhé 2011–2017, mnoho let také jezdí na ADCŽM Příchovice, které od r. 1979 začalo fungovat jako vůbec první centrum mládeže v ČR. Nepřestává však ani dnes obdivovat, jak je silné, když mladí lidé dokážou naslouchat. „*Není přece normální, aby se sešli mladí lidé ve věku 14–25 let, poslouchali dvě hodiny dospělého muže, jak mluví o smrti své manželky a smrti dvou dětí*“, popisuje sobotní svědectví Enrica Petrillo, který přiletěl z Itálie a velmi silně mluvil na hlavním pódiu o tom, jakou zkoušku a zároveň dar, dal jemu a jeho rodině Bůh (více v knize Smrt nemá poslední slovo, pozn. red.). „*Je zázrak, že jsou mladí lidé otevření hlubokým hodnotám lidství a Pánu Bohu. Na nás dospělých je, abychom jim pomáhali tuto otevřenost naplnit Bohem. Bohužel, často je to naopak. Dospělí v mladých udupou všechno, co by v nich mělo růst. Je zázrak, že mladí lidé touží po hlubokých hodnotách a jsou schopni ztišení. Když jsme byli na celostátním fóru mládeže, jeden z požadavků mladých byl „Učte nás tichu“. A tady v Olomouci jsme první večer nesli Pannu Marii na nosítkách. Člověk by řekl, mladí a nosí takovou tradiční zbožnost. Modlili jsme se Litanie, mladí povstali, celou dobu bylo ticho, stáli a modlili se. Tady byla velká šance, že otevrou Bohu své srdce.*“

David Špelda)

◀ Svědectví Enrica Petrilla naslouchaly stovky mladých lidí

◀ Čas byl k osobním rozhovorům i k svátosti smíření

Třebechovický Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť

Třebechovice pod Orebem mají lidi většinou spojené s mechanickým Proboštovým betlémem, prohlášeným za národní kulturní památku. Tentokrát však své pojetí muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť představuje na mnohých místech České republiky **Nové sdružení neorganizovaných třebechovických divadelníků**.

Muzikál autorské dvojice Tim Rice a Andrew Lloyd Webber, vznikl ještě před dalšími hudebními skvosty této dvojice, jakými jsou Jesus Christ Superstar a Evita. Ale už jejich dílo Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť dokáže energeticky posluchače nabít. Nabízí totiž silné melodie a snadno zapamatovatelné písně. V našich zemích se muzikál hrál poprvé v roce 2006 v Městském divadle v Brně. Na repertoáru ho dále mělo Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, na jehož jedné ze scén, a to v Divadle Jiřího Myrona, můžete muzikál v obnovené premiéře vidět i nyní.

Jaký je ale Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť v podání třebechovických ochotníků? Obdivuhodné, s jakým minimem inscenačních prostředků si herci vystačí. Scénu tvoří jedna černě natřená bedna, která v jedné chvíli poslouží jako studna, pracovní stůl, lože Putifarovy ženy, ale i piedestal pro Faraona. Stejně tak si zaslouží ocenit jednoduchost převleků, i tady byl zvolen minimalistický přístup. Stačí šátek a černé brýle, a členky sboru se tak rázem promění v kupce v karavaně, kteří odvedou Josefa do otroctví. Zvolená barva pro oděv

většiny účinkujících, převážně bílá, má i své funkční opodstatnění. Jednak dává prostor pro zajímavé světelné efekty, ale zejména vizuálně skvěle kontrastuje s postavou vypravěčky. Její role je totiž napsaná tak, že má za úkol táhnout představení, dodávat mu patřičný náboj a posouvat děj, a tak dává smysl, že je oblečena ve žluto-červeno-černé výrazné kombinaci.

Ze scén stojí za zmínku „Go, go, Joseph“, která vyniká ohromnou energií. Zdařilou atmosféru se daří vytvořit i s harmonikou na scéně, kdy se divák rázem ocitnul ve francouzském baru s tančící dvojicí. Jedna z písní v provedení Josefových bratrů zaujme humorně natahovaným pohybem sladěným s hudbou. Dokonalou scénou je však zejména ta s faraonem coby Elvisem Presleyem. V závěru písně „Song of the King“, kdy faraon své obdivovatelky přímo elektrizuje a ženy na scéně při jeho zpěvu omdlévají, připomíná jinou šarmantní postavu z muzikálu Andrewa Lloyda Webera, kocoura v písni „Meffistofeles“.

Nejbližší termín provedení v Královéhradecké diecézi, v Týništi nad Orlicí, je pátek 3.11. v 19.30 v Kulturním domě.

(Kalendárium

4. a 18. října

■ Společenství zlatého věku

Opět zveme všechny seniory, kteří se chtějí společně scházet, modlit se a naslouchat duchovním povzbuzením, aby přišli ve středu 4. října a 18. října v 16 hodin na katolickou faru do Vrchlabí.

6.–10. října

■ Františkánský víkend pro tatínky s dětmi

Společenství modliteb otců z Havlíčkova Brodu ve spolupráci se Školskými sestrami sv. Františka na Hoješíně vás srdečně zvou. Hoješín u Seče, klášter Školských sester sv. Františka; kontakt: hojesin.osf@seznam.cz, t. 733 755 824

7.–8. října

■ Hlavní den Sympozia a Jubilea Fatimy, Koclířov

Přednášky, setkání, adorace a modlitby, bohoslužby. Koclířov u Svitav, Českomoravská Fatima.

8. října

■ K Erlebachově boudě na pouti

V neděli 8. října zveme na poutní mši svatou v kapli sv. Františka u Erlebachovy boudy ve Špindlerově Mlýně. Zájemci o pěší putování budou stejně jako v předchozích letech vycházet ve 12.00 hod. od kostela sv. Petra ve Špindlerově Mlýně a půjdou po Dřevařské cestě kolem Boudy u Bílého Labe. V 15.00 mše svatá.

10. října

■ Přednáška Filosofie hospice

Jana Sieberové, zakladatelka Domáciho hospice Duha. Sál Zastupitelstva Královéhradeckého kraje, Pivovarské nám., Hradec Králové, v 17.00 hod.

(Osobní oznámení

Výročí narození

- 31. 10. (60 let) **Mgr. Jindřich Tluka**, administrátor v Novém Hrádku

(Kalendárium

13. října

■ Duchovní setkání manželů s dětmi

Téma: Slibuji věrnost. Vede P. Filip Foltán a PhDr. Vlastimil Sojka. Hoješín u Seče, klášter Školských sester sv. Františka; kontakt: hojesin.osf@seznam.cz, tel. 733 755 824

14. října

■ Koncert pro dobrou věc

Biskupství královéhradecké a Suverénní řád Maltézských rytířů zve na benefiční koncert, jehož výtěžek bude věnován na podporu hospicového hnutí a aktivit mládeže. Účinkuje Trio Agostini-McGuire. Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové v 19.00 hod.

17. října

■ Přednáška na téma Amoris laetitia

doc. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. Chrudim, farní sál v 19.00 hod.

26. října

■ Duchovní obnova pro všechny

Přetvoř naše srdce podle srdce svého. Hoješín u Seče, klášter Školských sester sv. Františka v 7.30 hod.; kontakt: 733 755 824, hojesin.osf@seznam.cz,

29. října

■ Mše svatá s pohádkou před obědem

Zveme všechny děti, které přijdou v 9.00 hod. do kostela sv. Vavřince na bohoslužbu, aby se zapojily do zpívání ve scholičce či přinášení obětních darů a po skončení mše svaté nezapomněly přijít na faru na následný pohádkový program.

300 let kostela v Chrasti u Chrudimi

Kostel Nejsvětější Trojice ve východočeské Chrasti stojí už 300 let. Chrastecská farnost ve spolupráci s městem Chrast připravila k jubileu kostela množství kulturních akcí, do kterých se zapojily i další městské organizace. Například ZUŠ J. N. Filčíka připravila koncerty a výstavu s názvem Dům Božího přebývání, věnující se současnému studentskému pohledu na dominantu města a místní sakrální architekturu.

Třistaletá sláva vyvrcholila pontifikální bohoslužbou, kterou odsloužil královéhradecký biskup Jan Vokál v kostele Nejsvětější Trojice v neděli 1. října.

Chrast byla po staletí sídlem královéhradeckých biskupů, kteří se zásadně zasloužili o rozvoj města. A právě v samotném srdci města stojí jejich jubilující symbol, architektonicky nejzajímavější památka – kostel Nejsvětější Trojice, jehož konečná podoba vzešla z rukou Jana Blažeje Santiniho-Aichela. „*Chrastecské panství se dostalo do držení královéhradeckého Biskupství záhy po jeho ustanovení v roce 1664. Tehdy ho odkoupilo od poslední majitelky, Anny Eusebie z Harrachu. Vzhledem k tomu, že až do počátku 18. století neměli biskupové v samotném Hradci Králové dostatečně reprezentativní rezidenci, zdržovali se v Chrasti, ve svém letním sídle poměrně často a postupně upravovali a rozšiřovali zdejší renesanční zámek. Původní děkanský kostel Nejsvětější Trojice, stávající západně od průčelí kostela nynějšího, nechal kolem roku 1685 nákladně opravit biskup Jan Kryštof Talemberk. Ovšem už v roce 1709 kostel poničil rozsáhlý požár*“, říká k historii kostela Nejsvětější Trojice správce farnosti Adam Depa. Následná výstavba nové budovy kostela byla započata v roce 1710 ještě za života biskupa Jana Tobiáše Beckera.

Kostel byl navržen neznámým autorem v poměrně konzervativní podobě jako rozlehlé bazilikální trojlodí s emporami a se západním dvojvěžím. Jan Blažej Santini-Aichel byl ke stavbě přizván patrně až těsně před jejím dokončením (1717), tedy v době, kdy v Hradci Králové pracoval pro biskupa Jana Adama Vratislava z Mitrovic. Santini tak mohl ovlivnit už pouze vnější podobu závěru kostela, která svou kvalitou a invencí odpovídá Santiniho osobité tvorbě.

O tom, jaké byly v roce 1717 v nově postaveném kostele instalovány varhany, nejsou zprávy. V roce 1855 byly v kostele Nejsvětější Trojice postaveny nové varhany ve stylu pozdně barokního varhanářství. Po druhé světové válce však byly označeny varhanářem Václavem Poláčkem za neopravitelné. Nebyly naštěstí zničeny, ale v roce 1949 došlo k jejich přesunu do kostela sv. Václava v Rosicích, kde jsou zachovány dodnes. Tyto varhany patří mezi velmi oceňované nástroje a budou uvedeny i v připravované publikaci Nejvýznamnější varhany v Čechách. Současné dvoumanuálové varhany jsou z roku 1949 a byly postaveny za použití dílů ze dvou varhan ze zrušených pražských synagog. Nástroj však neměl dlouhého trvání. Někdejší regenschori již od šedesátých let průběžně zval varhanáře z onoho družstva na jejich údržbu a odstranění častých závad. V devadesátých letech ale nebylo na varhany už téměř možné hrát, proto bylo přikročeno k jejich zásadní přestavbě. Tu provedl v roce 1997 Ing. Jaromír Jantač z Vlašimi.

O dalších zajímavostech kolem připomínané stavby se více dozvíte na webových stránkách www.farnost.katolik.cz/chrast/.

Poděkování Františku Benešovi za 26 let práce v Litomyšli

Po šestadvaceti letech kněžské služby v litomyšlské farnosti byl **P. František Beneš** v srpnu jmenován administrátorem farnosti v Horní Sloupnici. Z Litomyšle tak odchází mnoholetý duchovní správce naší farnosti, člověk, který se stal dnes už neodmyslitelnou součástí života města za poslední čtvrtstoletí a který zde sehrál velmi podstatnou roli ve veřejném životě. Právě jemu vděčí mnohé významné církevní památky za to, že se jim dostalo tolik potřebné rekonstrukce po desetiletích komunistické devastace. Oživil život v naší farnosti, svou otevřeností a dobrosrdečností si získal zaslouženou přízeň Litomyšlanů, významně se podílel na utváření místního ekumenického společenství. Za to všechno patří P. Benešovi veliké a upřímné poděkování. Zůstáváme s ním v modlitbách a ze srdce mu přejeme, aby se mu v hornosloupenské farnosti líbilo, aby pro něj tato změna byla požehnáním a aby na své působení v Litomyšli vzpomínal právě tak, jako na něj vzpomínáme my – jenom v dobrém.

Vděční farníci)

Učitelé církevních škol naší diecéze na společné pouti v želivském klášteře

Pout' pedagogů církevních škol do želivského kláštera

Poslední týden v srpnu věnují učitelé přípravám na nadcházející školní rok. Na církevních školách byl zahájen v pondělí 28. srpna společnou poutí. Na té se sešlo 118 učitelů ze všech církevních škol královéhradecké diecéze, tj. z MŠ, ZŠ a Biskupského gymnázia v Hradci Králové, z gymnázia ve Skutči a v Kutné Hoře a ze ZŠ v Borohradku. Setkání, které organizuje královéhradecké biskupství, se koná jednou za dva roky. V minulých letech již proběhla návštěva Neratova a Králík, letos byl cílem pouti klášter v Želivu. Kromě mše svaté a prohlídky kláštera byli učitelé pozváni také ke společnému obědu. Někteří využili možnosti exkurze do klášterního pivovaru či procházky po okolí. V krásném letním počasí se tak všichni příjemně naladili na nový školní rok a rozjeli se zpátky do svých škol.

(Pozvánka

Koncert pro dobrou věc 2017

■ 14. 10. 2017, 19 hodin,
kostel Nanebevzetí Panny Marie, Hradec Králové,
benefiční koncert
Tria Agostini-McGuire

Milí čtenáři,

v měsíci říjnu připravilo Biskupství královéhradecké ve spolupráci se Suverénním řádem Maltezských rytířů benefiční koncert významného italsko-amerického Tria Agostini-McGuire, jehož výtežek pomůže hospicovému hnutí stejně tak jako organizaci programů pro mládež v naší diecézi. Přijměte mé srdečné pozvání k setkání při této krásné příležitosti. Děkuji všem, kteří svojí účastí na Koncertě pro dobrou věc 2017 podpoříte uvedené aktivity.

Ze srdce všem žehnám.

+ biskup Jan)

Eros a jeho poslání

■ 17.–19. 11. 2017, Diecézní centrum života mládeže Vesmír

Připravujeme zajímavý víkend pro mladé lidi, kteří touží po naplněném vztahu. Budeme společně objevovat, co je cílem lásky a nacházet odpovědi na další otázky jako Co pomáhá dobrému prožívání období známosti? Jak prožívat krásu erosu s čistým srdcem? Kde jsou hranice prožívání vztahu? Ctnost – je to vůbec moderní a praktický pojem? Je dnes vůbec možné najít toho pravého / tu pravou? Co je dobré vědět o sobě a co to vlastně je integrace osoby?

Přihlášky na naší e-mailové adrese dczm.vesmir@gmail.com nebo na webu www.vesmir.signaly.cz/akce.

Když květy dobrých skutků rozkvétají

Na venkovské faře v Mikulovicích, která byla dlouho opuštěná, je už zase živo. Pardubické Charitě se tu podařilo vybudovat nové a bezbariérové zázemí pro odlehčovací služby Červánky, které slouží seniorům a jejich pečujícím rodinám. Nejvíce pomohli lidé, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky, dále místní obec, firmy, dárci a také spousta ochotných dobrovolníků.

Senioři oceňují hlavně rodinnou atmosféru

Paní Lída z Pardubic, kdysi úspěšná závodní veslařka, se dnes bohužel pohybuje o berlič. Stabilitu ztratila po cévní mozkové příhodě. Navzdory tomu oplývá optimismem a chutí do života. Ten se s ní moc nemazlil, přesto zvládla vychovat tři dcery a už má sedm vnoučat. V Červánkách si oblíbila hlavně tvořivé čtvrtky s Jiřinkou. „Vždycky se sem moc těším. Nejvíc si rozumím s paní Maruškou. Sestřičky jsou perfektní a výborně tu vaří. S Jiřinkou tvoříme z různých materiálů. Byli jsme i na krásném výletě v Kladrubech a na Přeloučsku. Na Vánoce nám zazpívaly děti ze zdejší školy,“ vypráví své zážitky z Červánků paní Lída, která stejně jako většina klientů, využívá svoz charitním autem upraveným i pro vozíčkáře.

Ranní odpočinek střídá trénink paměti ve společenské místnosti. Po svačině si paní Lída s ostatními zazpívá při kytáře a taky trochu zacvičí. Hned mají všichni dobrou náladu a už se těší na oběd i společnou kávičku na prosluněné terase. V prostorné jídelně, která ještě září novotou,

☛ Paní Lída se do Červánků pokaždé moc těší. Dojíždí sem hlavně ve čtvrtek, kdy se v centru věnují ručním pracím. Více také na www.pardubice.charita.cz. Foto: Jana Karasová

využívají klienti i tréninkovou kuchyň. Vaří se tu a peče hlavně o svátcích. Odpoledne se obvykle vyrazí na procházku po malebném okolí. Kdo se necítí dobře, může si jen povídat, číst nebo zdřímnout v ložnici.

„Snažíme se vyjít vstříc všem klientům individuálně podle jejich potřeb a zdravotního stavu“, vysvětluje mladá vedoucí Mgr. Aneta Betlachová a pokračuje: „Často si chtějí jen popovídat. Mají zajímavé příběhy hlavně pro naši generaci. Někdy až vhnání slzy do očí, přeci jen zažili válku a komunismus, ale všichni jsou to velcí bojovníci.“

Červánky slouží i rodinám klientů

V Mikulovicích je pro seniory zajištěn pestrý denní program od pondělí do pátku včetně stravy, hygieny, doprovodu i dopomoci při podání léků. „Pomáháme nejen nemohoucím klientům, ale také jejich pečujícím rodinám, které si občas potřebují odpočinout nebo zařídit osobní věci“, podotýká srdečná vedoucí, kterou k této práci přivedla osobní zkušenost s nemocnou babičkou.

Laskavý přístup a péči zdejšího personálu si pochvaluje i paní Michaela. Když

měla jít na operaci kolene, hledala, kdo se postará o její 92letou maminku. V Červácích to zvládli bez problémů a babička se sem pokaždé moc těšila. „Maminka tu prošla neskutečnou proměnou. Jsem šťastná, že byla v rukou tak obětavých lidí“, svěřila se 69letá paní Michaela.

Za proměnou je společné úsilí a pomoc dárců

O záchranu chátrající mikulovické fary a její proměnu na dobročinné zařízení se zasloužili kněz Antonín Forbelský a ředitelka pardubické Charity Mgr. Marie Hubálková. Přízemí stylové budovy prošlo náročnou, ale citlivou rekonstrukcí. O službu je velký zájem, a tak doufejme, že jednou dojde i na opravu horního patra pro pobyty seniorů a kancelář. Všichni se už také těší na zahradní pergolu, která bude sloužit pro setkávání pod širým nebem.

Díky společnému úsilí a pomoci dárců, podporovatelů a dobrovolníků vzniklo nejen útulné rodinné centrum pro nemožící seniory, ale také se podařilo zpátky vdechnout život jedné opuštěné venkovské faře. Děkujeme, ať květy dobrých skutků stále rozkvétají!

Jana Karasová)

(AKTUALITY)

Školákům z Charitního domova pomohl grant T-Mobile

Havlíčkův Brod: Celkem deset vyvýšených postelí s psacím stolem mohou od nového školního roku využívat žáci a studenti z havlíčkobrodského Charitního domova pro matky s dětmi při Oblastní charitě Havlíčkův Brod. Na konci letních prázdnin je pro ně sestavila a nachystala skupina dobrovolníků čítající kolem dvaceti ochotných členů. Stalo se tak díky podpoře grantu T-Mobile Mluvme spolu. Pomoc projektu umožnila také nutný nákup matrací, a navíc pořízení drobných školních a výtvarných potřeb pro děti. Děkujeme! Více na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

(Na prázdninovém výletě pro děti s poruchami autistického spektra a dalšími specifickými potřebami z Kutnohorska. Foto: archiv OCH Kutná Hora

Prázdninový týden se Střediskem Na Sioně

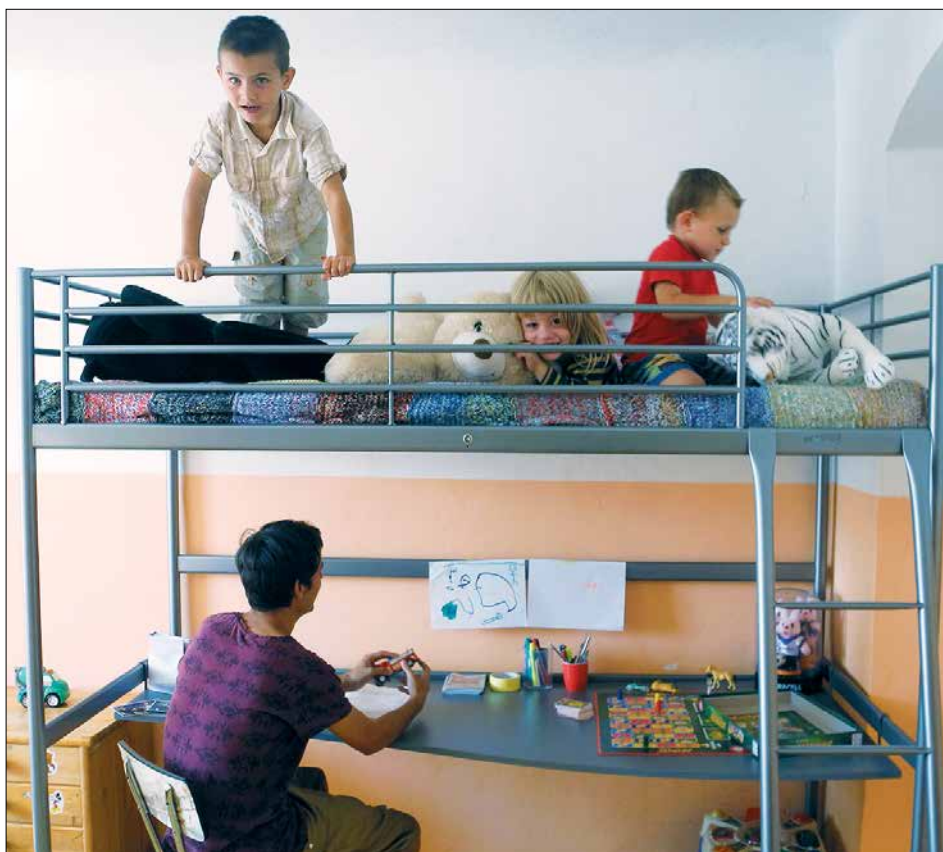
Kutná Hora: Také letos připravily pracovnice kutnohorského Střediska Na Sioně prázdninový týden pro děti s poruchami autistického spektra a dalšími specifickými potřebami. Tento rok byl dostatek asistentů, proto jsme mohli s dětmi uskutečnit i náročnější výlety. Navštívili jsme zábavní centrum Fajnpark, vypravili

jsme se na Stvořidla, do Poděbrad, na koupaliště a také do sedlecké katedrály. Děti ocenily projížďku na koních i parníkem, velmi se jim líbilo opékání buřtů a zpívání s kytarou.

Asistenti, kteří ve Středisku Na Sioně pomáhají nejen o prázdninách, ale i při výletech a setkáních dětí během celého roku, jsou převážně studenty středních a vysokých škol. Díky grantu města Kutná Hora naše středisko může zajistit dostatek asistentů pro individuální péči, která je pro děti s autismem nezbytná. Asistenti jsou pro ně také kamarádi, se kterými si mohou popovídat a kteří jim pomáhají zvládat různé sociální situace, jež by samy bez pomoci nezvládly.

Velmi nás i rodiče těší, jak velké pokroky děti dělají a že se k nám rády vrací. Rodiče tak mohou svůj čas věnovat nejen práci, ale i odpočinku, relaxaci a ostatním členům rodiny. Více o službě: www.ranapece-kutnahora.webnode.cz.

Monika Šotová)

(Nové postele s psacími stoly v Charitním domově pořízené díky grantu T-Mobile Mluvme spolu, které pomohli sestavit ochotní dobrovolníci. Foto: archiv OCH Havlíčkův Brod

(KALENDÁŘ AKCÍ**Králíky****■ 3. 10. v 10 hod.**

Sociálně terapeutické dílny,
Příční ul. 352

Slavnostní otevření dílen Miriam

Lanškroun**■ 12. 10. od 14:30 hod.**

Centrum sociálních služeb,
Havlíčková 1129

Den otevřených dveří

v Centru sociálních služeb

Prohlídka Nízkoprahového denního centra a Půjčovny pomůcek, vystoupení dětí ze Speciální ZŠ „Škola radost“ a výstava obrázků dětí cizinců.

Ústeckoorlicko**■ 4. 10.– 29. 11.**

Dny otevřených dveří

v Charitní ošetrovatelské službě (CHOS)

4. 10. od 14 do 16 hod.,
CHOS Česká Třebová,
Matyášova 983

18. 10. od 14 do 16 hod.,
CHOS Ústí nad Orlicí,
17. listopadu 69

1. 11. od 14 do 16 hod.,
CHOS Letohrad,
Na Kopečku 356

15. 11. od 14 do 16 hod.,
CHOS Choceň,
U Koupaliště 1902

29. 11. od 14 do 16 hod.,
CHOS Lanškroun,
nám. A. Jiráka 2

Přijďte se podívat! Slavnostní otevření a dny otevřených dveří pořádá Oblastní charita Ústí nad Orlicí. Dozvíte se více o Charitní ošetrovatelské službě, domácí hospicové péči nebo zdravotních pomůckách.

Více na www.uo.charita.cz.

(AKTUALITY**Čtvrtý dům
pro poličskou Charitu**

Polička: Oblastní charitě Polička se na přelomu srpna a září podařilo zakoupit další, v pořadí již čtvrtý, dům ve Vrchlického ulici. Původní budova penzionu teď bude sloužit pro terénní sociální služby a správu organizace. V příštím roce tu najdou místo Osobní asistence s Charitní pečovatelskou službou, Šance pro rodinu s Centrem náhradní rodinné péče a také sklad potravinové pomoci pro lidi v krizi. Horní patro obsadí správa Charity. Hlavním důvodem

(Nový dům Oblastní charity Polička ve Vrchlického ulici bude sloužit také pro terénní sociální služby. Foto: archiv OCH Polička

**Mladí Indové získali potřebnou
kvalifikaci díky Tříkrálové sbírce**

Hradecká Diecézní charita už třetím rokem podporuje rozvojový projekt kvalifikačních kurzů pro mladé lidi z indického venkova. Navštěvují je obyvatelé partnerské arcidiecéze Bangalore ve věku 18 až 35 let, kteří jsou bez vyučení znevýhodnění na trhu práce. Absolventům těchto kurzů se daří získávat kvalifikovanější, a tím pádem i lépe placené zaměstnání. Z mladých žen se stávají například švadleny, mladí muži zase mohou získat řidičské oprávnění. Tento projekt byl podpořen z Tříkrálové sbírky.

V tomto ročníku absolvovalo kvalifikační kurzy celkem 144 absolventů, kteří získali nové pracovní dovednosti a praktické zkušenosti. Jeho účastníci byli do projektu zařazeni bez ohledu na příslušnost ke kastě, pohlaví či vyznání. V oboru krejčová složilo závěrečnou zkoušku 80 účastnic, řidičské oprávnění získalo 64 učňů. Kvalifikační kurzy jim pomohly stát se profesionály ve zmíněných oborech. Řadě z nich se záhy podařilo najít slušně placenou práci. Všichni jsou velmi vděční za možnost získat kvalifikaci, díky které se mohou postavit na vlastní nohy a postarat o své rodiny.

Na vzdělávání mladých lidí přispěli dárci Tříkrálové sbírky částkou 200 000 Kč. Z těchto prostředků byly hrazeny například pronájmy školicích místností, mzdy lektorů a potřebný materiál – od psacích potřeb, různých typů látek a tkanin až po šicí potřeby.

**„Život je Boží dar a to jak ho využijeme,
je náš dar Bohu“**

Tento citát připojený k poděkování dárcům se zrcadlí i v konkrétních příbězích absolventů kurzů. Jedním z nich je Pathiraj, který chtěl být už od svých patnácti let řidičem, ale neměl ukončené základní vzdělání. Řidičské oprávnění se mu podařilo získat díky kvalifikačnímu kurzu pro mladé nezaměstnané. Splnil se mu tak sen stát se profesionálním řidičem a má i dobrý plat. Převazuje obyvatelé odlehlé domovské oblasti Gokunte, pro které je přímo pozhnáním. Lidé jsou tu odkázáni na veřejnou dopravu,

nákupu nové nemovitosti je snaha vytvořit volnou kapacitu pro AC dílny a Denní stacionář, které se doslova těsní v Charitním domě I.

Stěhování výše zmíněných středisek již nyní nazýváme „Akce Kulový blesk“. A tak, zatím co se správné středisko bude zabýdlovat v druhém patře nejnovějšího domu, jeho původní místo obsadí klienti Denního stacionáře. A po vystěhování některých terénních služeb z třetího charitního domu také do nejnovějšího objektu, se do volných prostor přestěhuje jedna stávající AC dílna a nová, už čtvrtá sociálně terapeutická dílna tam vznikne.

V současné době připravujeme čtvrtý dům k provozu. Objekt je ve výborném stavebně technickém stavu, takže drobné úpravy se týkají pouze zabezpečovacího systému vstupních dveří a posílení osvětlení v místnostech sloužících nově jako kanceláře.

Za dům jsme zaplatili pět milionů korun, tři miliony jsou hrazeny úvěrem. O dva miliony se budeme ucházet ve fondech EU v Integrovaném regionálním operačním programu, kam jsme žádost podali začátkem září a doufáme, že projekt bude úspěšný a ulehčí nám desetiletou finanční zátěž. Více také na www.policka.charita.cz.

Štěpánka Dvořáková)

Indické dívky na kvalifikačním kurzu v oboru krejčová. Foto: Adopce na dálku® DCH HK

která není spolehlivá. Svou vděčnost dárcům projevuje pomocí potřebným, které dopravuje za minimální jízdné.

Mladá Sirisha, která zůstala po desátém ročníku školy v domácnosti a bez vyučení, získala po zdárném ukončení kurzu kvalifikaci v oboru krejčová. Dnes pracuje jako šička v továrně na oděvy, kde má zajištěný stálý měsíční příjem. Školní docházku bohužel nedokončil ani Nagesh, který byl zaměstnaný v obchodě. Z nízkého platu ale nebyl schopen uživit svou rodinu. V kurzu získal řidičské oprávnění a teď pracuje jako profesionální řidič. Jeho rodina se těší z jeho úspěchů a je nesmírně vděčná všem dárcům.

Jana Karasová s přispěním Adopce na dálku)

(KALENDÁŘ AKCÍ

Červený Kostelec

■ 7.–13. 10. od 9 do 17 hod.

Výstavní síň MÚ

**Výstava Šikovné ruce
a otevřená srdce pro hospic**

Vernisáž 6. 10. od 17 hod. Tradiční prodejní dobročinná výstava, prodej pokračuje také ve střediscích do 30. 11.

■ 17. 10. v 19 hod.

Divadlo J. K. Tyla,

**Koncert Ondřeje Havelky
a jeho Melody Makers**

Náchod

■ 28. 11. v 19 hod.

Městské divadlo

Dr. Josefa Čížka – Beránek,

Benefiční koncert

Bratři Ebenů – Čas holin

Těšíme se na vaši účast! Návštěvou beneficí v Červeném Kostelci a Náchodě pomůžete zakoupit nový sanitní vůz pro Hospic Anežky České. Pořádá Oblastní charita Červený Kostelec ke Světovému dni hospicové péče.

Bližší info o akcích a předprodeji na www.hospic.cz.

Dvůr Králové nad Labem

■ 14. 11. od 19 hod.

Hankův dům

**Benefiční koncert Kamil Střihavka
a Leaders akusticky**

Z výtěžku budou podpořeny sociální služby pořádající Farní charity Dvůr Králové, které poskytuje nemocným a potřebným lidem v regionu. Nenechte si ujít! Předprodej již zahájen v Hankově domě nebo možnost rezervace vstupenek na tel. 734 435 102.

Více na www.dk.charita.cz.

Za podporu papežských misí ze srdce děkujeme!

SVĚTOVÝ DEN MISÍ

Misijní neděle

22. 10. 2017

Papežské misijní dílo šíření víry
č. ú.: 72540444/2700, VS 10

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
NA KROPÁČCE 30/1
500 03 HRADEC KRÁLOVÉ

telefon: 604 838 882
číslo účtu: 72540444/2700, IČO: 73634051
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Cokoliv jste učinili
jednomu z těchto mých
nepatrných bratrů,
mně jste učinili.
(Mt 25,40)

Misie jsou srdcem
křesťanské víry
(papež František)

"Světový den misí organizovaný Dílem pro šíření víry je vhodnou příležitostí pro to, aby misijní srdce křesťanských společenství vycházelo vsříc naléhavým a rozsáhlým potřebám evangelizace svou modlitbou, svědectvím života i společenstvím majetku."

(papež František)